

Р О Ј И Р Е В Л Х Е Ш Н

ХТЕЛИ БИСМО
ДА ВИДИМО

ИСУСА

ХТЕЛИ БИСМО ДА ВИДИМО ИСУСА:
ОТКРИЈ БОЖИЈЕ ПРОВИЂЕЊЕ ЗА
ТЕБЕ У ХРИСТУ

Р О Ј И Р Е В Л Х Е Ш Н

ХТЕЛИ БИСМО ДА ВИДИМО ИСУСА

ROY HESSON
BOOK TRUST

Originally published in English under the title
We Would See Jesus by Roy and Revel Hession
© 1958, 2016 by Roy Hession Book Trust
www.royhessionbooktrust.org

© 2019 by OM EAST for the Serbian edition
Translated by permission. All rights reserved.

Превод: Александра Стриковић
Лектура: Свјетлана Брезо
Коректура: Александра Стриковић
eBooks for download: east.om.org/ebooks

Сва права придржана.

Ниједан део ове књиге не сме да се умножава, складишти ни преноси ни у каквом облику нити на било који начин – електронски, механички, фотокопијама, снимањем, нити другачије – осим при писаним освртима у кратким цитатима, без претходне писмене дозволе издавача.

Уколико није другачије назначено, библијски цитати узети су из Библије – Свето писмо Старога и Новог завета; Превео стари завет: Ђура Даничић; Превео Нови завет: Вук Стеф. Караџић; издање Библијског друштва, Београд; UBS – EPF 1990 – 5 – 043; ревидирано издање; PDF press; sion.net

Тамо где је коришћен Нови завет/Савремени српски превод у издању Алфе и омеге, Београд, 1977. год. Copyright © 1997 World Bible Translation Center, Inc., P.O. Box 820648, Forth Worth, Texas 76182-0648, USA, превод: WBTC; ISBN 86-81809-20-2, стоји скраћеница ССП.

УВОДНА РЕЧ

У овој књизи настојимо да говоримо о самом Господу Исусу Христу.

Књига *Хтели бисмо да видимо Исуса* врло је уско повезана с нашом прошлом књигом, *Пут Голіотје*, која је објављена 1950. г. и којом је Бог по својој вољи благословио многе људе у различитим деловима света. Веза између ове две књиге је значајна и илуструје важна начела хришћанског искуства.

Сада видимо да смо се у *Путу Голіотје* бавили **последицама**. Овде нас је Бог далеко више водио назад, ка **узроку**. У првој књизи смо се бавили аспектима хришћанског искуства, као што су скрушеност, испуњење, заједништво, покајање, покорност, светост, и тако даље; и добро је бити подстакнут последицама које Бог настоји да произведе у нама, мада прејак нагласак на њима може да доведе до погрешних тежњи. У овој књизи разматрамо чудесни узрок тих последица, самог Господа Исуса. Овде није потребно описивати хришћански живот ставку по ставку; довољно је видети Исуса. Сваки аспект хришћанског искуства учињен је стварним у нама већ самим тим што видимо Исуса. Он је обоје: благослов који сви тражимо и лако доступан пут до тог благослова. Ако се усредсредимо на покушаје да својим напорима учинимо да одређени аспект ствари почне да „делује“, то ће нам постати

формула и само ће нас одвести у ропство. Али Господ Исус је дошао да узме од нас сваки јарам ропства и ослободи нас да Му служимо у новој снази и спонтаности Светог Духа, а све то једноставним погледом на Њега. Свети Дух се радује да да тај поглед убогом и очајном срцу.

*Хтели бисмо да видимо Исуса и то је све што нам
је потребно;
Снага, радост и спремноћ долазе с тим погледом;
Хтели бисмо да видимо Исуса, умрог, васкрслог,
који се моли за нас;
А онда, добродошао нови дане, збојом смртна ноћи.*

Зато *Хтели бисмо да видимо Исуса* није толико наставак *Пућа Голгоше*, колико се враћа на почетак; од последица до задивљујућег првог узрока. И у томе обе књиге несумњиво прате уобичајени редослед хришћанског искуства. Душа се на свом путу увек прво нађе заокупљена последицама и, ако жели да расте у благодати, мора да продре назад до узрока. Неки ће сматрати да упркос томе, ова књига то не чини у довољној мери и да се још увек превише ослања на формуле. У том случају, то може да значи само једно: да сами аутори у свом сопственом искуству још увек морају да се врате назад, још даље, много даље, до самог Господа Исуса Христа.

То је, дакле, смер и тема ове књиге — Исус. Међутим, не можемо да се претварамо да ћемо овде моћи потпуно да обрадимо ту тему. Читалац ће видети да има много тога што нисмо ни дотакли. Али, као што смо рекли, довољно је да видимо Исуса и наставимо даље гледајући у Њега. Док тако радимо, видећемо све друго што треба да видимо, онако како то треба да видимо, и све то у исправној вези у односу на Њега, који за нас увек мора да буде средиште.

Две речи се стално појављују на следећим страницама и употребљене су у нарочитом смислу. Како смо сматрали да не треба да прекидамо ток мисли кроз поглавља да бисмо појачали значење ових речи, мислили смо да би било добро да овде напишемо понешто о смислу у ком су коришћене.

Прва реч је „благодат” односно „милост”. О њој људи често говоре као о неком благослову који примамо од Бога у посебно време.

Ми смо се, ипак, трудили да је користимо строго у новозаветном смислу. А у њему је то силна реч нашег спасења и свеукупног Божијег поступања с нама; с обзиром да је написано: „Јер сте благодаћу спасени кроз веру”. Ништа није важније од тога и зато треба да схватимо њено значење и у свом уму и у искуству. Промашимо ли то, промашили смо све. У Новом завету благодат није благослов ни неки подстицај који примамо од Бога, већ пре Божија особина која управља Његовим ставом према човеку и може да буде дефинисана као незаслужена Божија љубав и наклоност. Римљанима 11,6 каже: „Ако ли је по благодати, онда није од дела, јер благодат већ не би била благодат”. Цела суштина благодати је да је незаслужена. Онога тренутка кад треба нешто да учинимо да бисмо себе представили прихватљивијим Богу или кад треба да имамо одређен осећај или карактерну особину како би нас Он благословио, тад благодат више није благодат. Благодат нам допушта да дођемо (штавише, захтева да дођемо) као празни грешници да бисмо били благословени; празни од исправних осећања, доброг карактера, задовољавајуће прошлости, ни са чим чиме бисмо могли да се препоручимо, осим дубоке потребе коју потпуно и искрено признајемо. Тад благодат, као таква каква у својој суштини јесте, долази привучена том потребом да је испуни, баш као што је вода привучена у дубине да их

напуни. То значи да када смо најзад задовољни тиме што у себи не налазимо никакве заслуге ни узроке, и када смо спремни да признамо пун обим наше грешности, онда нема граница ономе што ће Бог да учини за сиромаша који гледа у њега у свом ништавилу.

Ако оно што примамо зависи, чак и у најмањој мери, од онога што ми сами јесмо или радимо, тад је највише што можемо да очекујемо само испрекидано капање благослова. Али ако се то што примамо мери Божијом благодаћу, сасвим одвојено од дела, тад постоји само једна реч која на одговарајући начин описује оно што Он излива на нас, реч која је често повезана с благодаћу у Новом завету: „обиље”! Борба је, наравно, веровати у то. Треба да будемо вољни да не будемо ништа друго него празни грешници до краја наших дана, како би благодат могла и даље да одговара на наше потребе.

*Кад сћинемо до краја ѿмиле наше имовине,
Пуно давање нашеј Оца ѿек ѿочиње.
Њејова љубав нема међу и благодати нема меру.
Њејова је моћ бескрајна, човеку нейознаја;
Јер из обиља бојатства у Христу, обиља без краја,
Он нам даје, даје и даје ѿново.*

Ово је, дакле, благодат и ово је Бог! Како нам нежно виђење ово даје о Њему!

Друга реч чију је употребу на овим страницама делом потребно да објаснимо је „пробуђење” или „обнова”. Популарни смисао у ком се она користи односи се на општи и, у мањој или већој мери, спектакуларни покрет Светог Духа, током кога су многи људи спасени, а црква се изграђује. Не оспоравамо да је то легитимна употреба речи, али ми смо

је у целости користили у смислу Божијег деловања, најпре у животу свих верника, али такође личног и непосредног, у животу сваког појединца који препознаје назадовање у свом хришћанском искуству, који се покорава Божијем поступању с њим, види Исуса као све што му је потребно и вером Га схвата као таквог. То је то што се налази у суштини чак и оних најспектакуларнијих покрета пробуђења. Уосталом, шта су друго ти покрети, него порука тог пробуђеног живота све већем броју других? И шта друго Бог користи у ту сврху него блистава сведочанства самих пробуђених? Јасно је, дакле, да је наша прва одговорност да и сами будемо пробуђени и да своје сведочанство поделимо с онима око нас. Тад можемо да се поуздамо у Бога да ће Он уклопити нас и живот који нам је дао у било који заједнички покрет свог Духа који Он хоће.

Нека Бог подари сваком читаоцу изобилно испуњење чежње коју су давно изразили Грци говорећи Филипу: „Господине! Ми бисмо хтели да видимо Исуса” (Јован 12,21).

Рој и Ревл Хешн (*Roy и Revel Hession*)

Видети Бога – сврха живота

Мој циљ је сам Бог, не радост, не мир, па чак не ни благослов, већ Он сам, мој Бог.

Шта је сврха живота? Многи са чежњом желе да нађу одговор на то питање. Непрестано затичемо себе у томе како нас подстичу и вуку у различитим смеровима наши унутрашњи нагони, чежње и жеље које не можемо да задовољимо. Гледамо на друге са завишћу, уверени да је њихов живот много испуњенији од нашег, с много више смисла и задовољства. Замишљамо да, ако бисмо остварили исту добит или уживали то у чему они уживају, и ми били заиста задовољни.

Ипак, кад стекнемо ту добит и задовољства, остајемо разочарани, јер откривамо да нисмо ништа срећнији него што смо то били пре. И што смо старији, то више постајемо фрустрирани. Затичемо себе како се питамо: „Шта је сврха живота? Како да је нађем? Па чак и ако је нађем, како да будем сигуран да је то она права?” Многи људи – укључујући и оне који исповедају хришћанство – тек треба да нађу одговор на ова питања.

Међутим, када се окренемо Библији, налазимо јасан и једноставан одговор на ово темељно питање. Она јасно каже да постоји само једна сврха за човечанство, која је иста за свакога, без обзира на пол, узраст, националност или статус у друштву.

„Сада, дакле, Израиљу, шта иште од тебе Господ Бог твој, осим да се бојиш Господа Бога свог, да ходиш по свим путевима Његовим и да Га љубиш и служиш Господу Богу свом из свега срца свог и из све душе своје” (5. Мојсијева 10,12).

„Показао ти је, човече, шта је добро; и шта Господ иште од тебе осим... да ходиш смерно с Богом својим?” (Михеј 6,8).

„Љуби Господа Бога свог свим срцем својим и свом душом својом и свим умом својим и свом снагом својом” (Марко 12,30).

Изгледа да је, према Библији, сврха живота познавати Бога, волети Га и ходити с Њим; то јест, видети Бога. Заиста, у прошлости су људи описивали „крај живота” као „виђење Бога”. Божији људи који су у седамнаестом веку израдили Вестминстерску исповест вере, одговорили су на питање „Шта је главна сврха човека?” речима: „Човекова главна сврха је да прослави Бога и ужива у Њему у вечности”.

Данас, међутим, не чујемо много о потреби да човек види Бога. Тек кад прелистамо странице написане у прошлости, постајемо свесни недостатка овог значајног својства, како у проповедању, тако и у живљењу Јеванђеља. У прошлости – чак и у временима духовне таме – увек наилазимо на некога ко је био обузет страстеном чежњом да види Бога. Некога ко је био прожет једним јединим циљем: познавати свог Бога. Такви људи су знали да само Он може да утажи жеђ у њиховим срцима.

У својој потрази за Богом, неки су путовали необичним путевима. Видимо да су живели у пустињама, у пећинама, повлачили се у манастире. У својој жељи за светошћу, без које нико неће видети Господа (Јеврејима 12,14), неки су се лишавали сваке земаљске имовине, док су други мучили своје тело тешким мукама. Понекад су били фанатични, понекад морбидно интроспективни. Данас бисмо многе међу њима одбацили као сироте, заблуделе душе, које су биле у ропству легализма и аскетизма. Али шта год ми мислили о њима, запамтимо да су све те чудне ствари учињене у чежњи и потрази за Богом, и да је њихов нагласак био на личној светости како би га видели.

Данас је ситуација много другачија. С обзиром да имамо боље разумевање Библије и поруке Јеванђеља, склони смо да гледамо с висине на многе међу овим тражиоцима старог. Али тужна је истина да то боље разумевање није претворено у све већу страст да видимо Бога. Заправо се чини да је имало обрнут ефекат. Та дубока глад за самим Богом очигледно недостаје и изгледа да смо спустили циљеве у хришћанском животу на нешто мање од проналажења и доживљавања Бога.

Данас се истиче двоје:

Прво, уместо наглашавања светости како бисмо видели Бога, нагласак је на служењу Њему. Данас сматрамо да хришћански живот значи служити Богу што потпуније и што ефикасније можемо. Технике и методе помоћу којих се надамо да ћемо објавити Божију поруку постале су веома важне. А да бисмо изнели ту службу потребна нам је сила; зато, уместо да чезнемо за Богом, ми чезнемо за силом како бисмо Му ефикасније служили. С обзиром да је служење постало центар нашег размишљања, врло често се човекова праведност пред Богом оцењује према његовом успеху или неуспеху у хришћанском раду.

Друго, постоји повећана жеља за унутрашњим духовним искуствима. Док су многи хришћани задовољни својим животом на врло ниском нивоу, добро је да неки ипак почињу да брину о његовој дубини. Међутим, та брига не произилази толико из глади за дубљим доживљавањем Бога, колико из жеље да се нађе унутрашњи доживљај среће, радости и силе, уместо чежње за оним који даје те доживљаје. Затичемо себе како тражимо „то” уместо Њега, самог Бога.

Оба ова циља ни из далека не достижу онај велики циљ који је Бог створио за човека – да Га прослави и ужива у Њему у вечности. Такви циљеви не могу да задовоље Божије срце, али ни наше.

* * * * *

Како бисмо разумели зашто видети Бога треба да буде главни циљ у животу и зашто Он то захтева од нас, морамо да се вратимо умом у сам освит историје.

Прича о човеку почиње када је Бог, који је потпун у себи и који зато нема никаквих потреба, намерно изабрао – изгледа – да буде непотпун без створења сопственог стварања. „Јер си Ти саздао све, *и по вољи Твојој јесте и створено је.*” (Откривење 4,11). Човек је створен само у ту сврху и ни једну другу – да постоји за Божије задовољство. Његова намена је да буде Божије усхићење и објекат Његове наклоности. Са човекове стране, темељ тог изворног односа био је потпуно усмерен на Бога. Човек је знао да је створен за Божије усхићење и његова једина брига је била да одговори на ту божанску наклоност: да живи за Њега и твори Његову вољу. Причињавало му је радост да се непрестано потчињава вољи и жељама свог Створитеља и да потпуно зависи од Њега. Како

је живео у тој вољној потчињености Њему, Бог је испуњавао сваку потребу која је у човековој природи.

Како К. С. Луис (*C. S. Lewis*) каже у свом опису тог раног односа пре пада: „У савршеном цикличном кретању, постојање, моћ и радост су текли од Бога ка човеку у облику дара и враћали се од човека ка Богу у облику послушне љубави и усхићеног обожавања.” Заиста су то били срећни дани људског рода, кад се човек осећао комотно, како у невидљивом подручју, тако и у видљивом; његов дух је био у стању да комуницира с Богом, који је Дух.

Дакле, инсистирати на томе да је видети Бога и бити у живом односу с Њим врхунски циљ у животу, не значи да је то инсистирање на нечему чудном или неприродном. То је управо сврха за коју смо створени, и уопште једини *raison d'être* (разлог постојања) нашега бића на земљи.

Нажалост, тај однос пун љубави и покорности Богу није дуго трајао. Једнога дана се грех прикрао у врт и оне заједничке шетње на дневном поветарцу су се завршиле. Под сотониним искушењем, који је сугерисао да једноставним чином преступа могу да напусте положај створења и постану „као богови” (1. Мојсијева 3,5), човек је промишљено изабрао да не зависи више од Бога. Поставио се за свог сопственог владара, стављајући себе у центар свог света, где је некад усхићено стављао Бога. После тога је постао охол дух у ком нема кроткости. Више није хтео радо да се потчини свом Створитељу; није више хтео да призна да је створен за Бога. Поврх тога је, с Божије стране, темељ Његовог заједништва са човеком био разорен, јер Бог у својој светости није могао да буде у заједништву са човеком који није свет. Немогуће је, и никад не може бити, заједништво између светла и таме,

светости и греха. Човек је то инстинктивно схватио, јер је његова прва реакција била да се сакрије иза дрвећа уврту, даље од Господње присутности. С обзиром да је изгубио божанску сврху свог живота, човек је морао да буде откупљен, да би поново могао да види Бога. То је био једини циљ Божијег откупљења света кроз Господа Исуса Христа.

Тачно у тим условима одвојености од Бога, ми смо, потомци тих првих грешника, дошли у свет. Рођени смо с том истом пркосном природом према Њему, коју је Адам стекао на дан кад је сакретио. Као што је неко занимљиво рекао, сви ми почињемо живот као стручњаци за „ја”, а нашим поступцима управљају наши лични интереси. Толико је човеков став према Божијем ауторитету бунтован, да Његова реч каже: „Ни једног нема разумног, и ни једног који тражи Бога” (Римљанима 3,11). По својој природи, човеково срце пркоси Богу и каже: „Иди од нас, јер нећемо да знамо за путеве твоје. Шта је свемогући да му служимо? И каква нам је корист, да му се молимо?” (Јов 21,14-15).

Тако је човек изгубио првобитну божанску сврху свог живота. Да је Бог изабрао да напусти човека у његовом отуђењу и у свој патњи и болу који ће неизбежно да уследе, ни један анђео на небу не би могао да Га оптужи за неправду, не чак ни за недостатак љубави. Већ је био обасуо човека својом љубављу, али он Му ју је бацио назад у лице. Ипак, Божија љубав је била тако дубока да је упркос томе што је човек учинио, Он осмислио план за његов опоравак. По други пут је испружио руку, овог пута за откупљење.

Да би створио, Бог је требало само да проговори и било је учињено. Али да би откупио, морао је да крвари. И то је учинио, у свом Сину, Исусу Христу, кога је послао да заузме

наше место у смрти на крсту, коју је наш грех тако обилно заслужио. Међутим, откупљење није била идеја у последњем тренутку, смишљена да реши неочекиван хитан случај. Чим је грех ушао у врт, Бог је проговорио о Ономе који ће доћи и стати змији (сотони) на главу. У том процесу ће и Његова пета бити повређена (1. Мојсијева 3,15), али ће Он поправити сву штету коју су грех и сотона изазвали.

Чинећи то Бог је открио да Га тужан преокрет догађаја није изненадио, него да је већ постојао Онај који је био одвојен да изађе у сусрет тачно таквој ситуацији. Писмо Га назива „Јагње, које је заклано од постања света” (Откривење 13,8). И све то је учињено с једном сврхом на уму: да врати нас, пале људе – с нашом грешном, охолом, неукроћеном природом – у тај првобитни однос с Богом; да обнови покорност и усредсређеност на Њега, што је изгубљено падом. Он ће поново моћи да се радује у нама и ми у Њему.

Ако је Божији једини разлог за наше стварање, а касније и откупљење, био да имамо заједништво с Њим, можемо да се смиримо у уверењу да његово садашње бављење нама није из неког другог разлога. Ако конструктор изгради авион који треба да лети на одређеној висини, и установи да овај неће да се одлепи од земље, уложиће сваки могући напор да тај авион ради оно за шта је намењен. Бог ће такође уложити сваки могући напор да нас врати себи.

Да би овај процес започео, ми морамо да направимо први корак у чину покајања, јер је наше обраћење Богу једини пролаз који води на пут повратка у заједништво с Њим. Оног тренутка кад стигнемо на тај пут Бог може да почне да се бави нашом самољубивом вољом. Иако је тај процес болан за нашу вољу која је „натечена и упаљена услед многих година

узурпације”, напоследку нас враћа на место покорности и усредсређености на Бога. Ако одбијемо вољно да Га тражимо и желимо, Он често мора да допусти тугу, патњу, страдање, искушења, лоше здравље, пропале планове и неуспех да бисмо у нашој потреби нашли потребу за Њим. Такво страдање, међутим, у својој намери никад није казнено већ искључиво окрепљујуће. То нас Љубав понижава и привлачи назад на место покајања и ка Богу.

* * * * *

У светлу овога што смо претходно разматрали, можемо да видимо у коликој мери циљеви које смо сами себи поставили, као што су служба и активност за Бога и проналажење посебних унутрашњих доживљаја, не испуњавају онај велики циљ који је Бог наменио за нас.

Усредсређеност на службу и активност за Бога често могу да нас омету у постизању правог циља, а тај циљ је Бог. На површини може да се чини херојским да се да живот за службу Богу и нашим ближњима. Сматрамо да ће то Њему значити више него наше настојање да Га доживимо. Служба изгледа тако несебично, док усредсређеност на сопствени ход с Богом изгледа себично и самољубиво. Али обрнуто је заправо истина. Бог се више брине због хладноће нашег срца према Њему и наше охоле неукроћене природе. Хришћанска служба сама по себи често оставља нашу самољубиву природу нетакнутом. Управо из тог разлога једва да постоји црква, мисија или одбор који у неком посебном делу службе немају нерешена питања односа међу људима и стварима које настављају живе да их изједају и осујећују њихов напредак.

Хришћанска служба нам често даје могућности за вођство и полагај какве нисмо могли да стекнемо у световном послу.

Због тога лако можемо да паднемо у охолост, користољубље и славољубље. Док радимо заједно с другима, неизбежно почиње да се појављује све што је сакривено у нашим срцима. Из њих почиње да цури озлојеђеност, тврдоћа, критицизам, завист и фрустрација. Лажемо сами себе да радимо за Бога, али се чињеница да је мало наше службе за Њега разоткрива нашом озлојеђеношћу или самосажаљењем, када нам је због поступака других, околности или лошег здравља немогуће да наставимо службу!

Служећи у таквом стању трудимо се да другима дамо одговор који ни сами заиста још нисмо нашли. Трагедија је што је велик део, ионако огромне мреже хришћанске службе и активности, усмерен на пропагирање одговора на потребе и проблеме људи, који само неколицина оних који га пропaгирају налазе адекватним у сопственом животу. Морaмо да оставимо нашу жудњу за још већим подручјем хришћанске службе и усредсредимо се на тежњу да видимо Бога и нађемо одговор на питање о животу у Њему. Тек тад ће, чак и ако се налазимо у најмрачнијем делу света, Реч направити пут до наших врата, да бисмо добили тај одговор. Тад ће наша служба пoмoћи ближњима постати зависна од нашег виђења Бога и директна последица тог виђења.

То не значи да Бог не жели да будемо активно укључени у Његову службу. Он то хоће, али је Његова сврха често далеко другачија од онога што ми мислимо. Наша служба је, у Његовом уму, да будемо лончарево коло на ком Он може да нас обликује, а не полазиште с кога ћемо постићи оне спектакуларне циљеве којима у срцу тежимо. Он види оштар шиљак у нашој нарави који непрестано повређује друге. Дубоко у нашим срцима види побуде користољубља и охолости. Зато допушта да с нама дође да ради неко ко ће се чешати о тај оштар шиљак и заокружити га. Или допушта неке да осујети наше

планове и заузме наше место. Ако нам је служба Богу циљ сам по себи, бићемо пуни реакција, желећемо да узвратимо ударац или да све напустимо и започнемо самосталан рад. На крају постајемо самољубивији него икад. Али ако се покоримо томе што је Бог допустио и покајемо се од наших грешних реакција, иста та ситуација ће нас повести у дубље искуство Његове благодати и Његове моћи да задовољи наша срца самим собом.

На исти начин, неумерено тражење унутрашњег духовног искуства такође може да нас спречи у проналажењу правог циља. Када сведемо сврху свог живота на потрагу за овим стварима, склони смо да постанемо преокупирани својим сопственим искуствима или недостатком истих. То ствара тужну ситуацију гладних, незадовољних хришћана, који траже овог или оног говорника, надајући се да ће им он открити тајну. Или почну да иду од једног до другог скупа и конференције, испитујући нове формуле за благослов, тражећи нова искуства и падајући у охолост или очај, зависно од осећаја да ли имају благослов или не. То и даље оставља хришћане у самољубљу, заокупљене собом и својим искуствима. Такво понашање може да доведе до много душевног бола који је плод збрке многих учења и нагласака на различитим питањима и доктринама. Ипак, онај једини који може да задовољи срце је увек уз нас и чезне да Га упознамо, заволимо и осведочимо се о тој истини.

* * * * *

То је, дакле, сврха живота — видети Бога и пустити Га да нас врати назад у стари однос покорности према Њему. Могли бисмо да пожелимо да Бог буде задовољан с нешто мањом сврхом за нас. Како то К. С. Луис каже: „Природно је желети да нам је Бог наменио мање славну и захтевну судбину... То је терет славе, не само изван наших заслуга, него и, осим

у ретким моментима благодати, изван наших жеља.” (C. S. Lewis; *The Problem of Pain – Проблем бола*).

Не би требало да се бунимо против ове високе сврхе за нас. Глина се не расправља с лончарем. Зна да он има пуно право да је обликује како изабере. Наше највише добро се постиже само кроз потчињавање. Каже се да у срцу сваког човека постоји празно место које има облик Бога и које само Он може да испуни. Такође је истина да и у Божијем срцу постоји такво место за човека. Управо због овог потоњег, Бог толико чезне за нама и неуморно нас тражи; а због овог претходног, обичне земаљске ствари, па чак ни служење, никад неће задовољити наша срца. Само Бог може да испуни ту празнину која има Његов облик. Ако се покоримо овоме, неки од нас ће имати нову перспективу у животу. Имаћемо нови полет за живот, чак и у најтуробнијем окружењу. Чим се нагласак промени с „радити” на „бити”, напетост попушта. Ситуација се можда неће променити, али ми сигурно хоћемо.

Кад заједништво с Богом постане наша главна брига, онда га можемо имати у кухињи, у болести, у свакој врсти искушења и тешких ситуација. Ма шта стајало на нашем путу што треба да буде урађено, чак и најдосаднији кућни послови, ту су да буду обављени за Бога и на Његову славу. Некадашње напрезање, робовање и фрустрација ће нестати. Бићемо у миру с нашим Богом и са самима собом.

*Једно знам; Њему не моћу да кажем „нећу”;
Једно радим; журићу ка свом Господу:
Мој Бој, моја слава овде из дана у дан,
А у тој слави је моја велика најада.*

Видети Бога у лицу Исуса Христа

Могуће је да нас је претходно поглавље оставило са осећајем фрустрације. Слажемо се да би наш циљ требало да буде сам Бог али Он се ипак чини тако далеким и непознатим.

Истина је; Бог је непознат, уколико нам се сам не открије на начин који лако можемо да схватимо. Људи који су покушавали да Га упознају изван такве објаве морали су да деле Јовову фрустрацију: „О, кад бих знао како бих нашао Бога!” (Јов 23,3). Чак ни чуда стварања не дају одговарајуће откривење Бога. Као што је и Јов признао: „Где, то су делови путева Његових; али како је мали део што чусмо о Њему?” (Јов 26,14). Препуштени сами себи, људи ће вероватно да дођу до погрешне спознаје Бога; спознаје која само води у страх и ропство. Напоследку их то одбија од Бога уместо да их привлачи ка Њему.

Али постоји добра вест. Величанствена, суштинска чињеница хришћанства је у томе да се Бог потпуно и коначно сам открио људима. То откривење Га је учинило разумљивим, приступачним и пожељним најобичнијима и најплашљивијима

међу нама. Објавио се у свом Сину, Господу Исусу, који се понизио и узео на себе наше тело и крв и очистио наше грехе. Пошто је завршио своју мисију, сада седи с десне стране Величанства у висинама.

Сами ученици су се борили с том тешкоћом непознавања Бога. Једног дана је један од њих рекао Исусу: „Господе! Покажи нам Оца и биће нам доста.” Као одговор, Исус је изговорио дивне речи: „Који виде мене, виде Оца.” (Јован 14,9). Касније, у Новом завету Павле каже Колошанима мањевише исто: да је Божији љубљени Син „слика невидљивог Бога” (Колошанима 1,15; ССП). А Коринћанима говори: „Јер Бог... засветли у срцима нашим на светлост познања славе Божије у лицу Исуса Христа” (2. Коринћанима 4,6).

Светлост је невидљива уколико не сија на неки објекат. Можда мислимо да видимо зрак сунца како сија у соби, али то није тако. Оно што у ствари видимо су честице у ваздуху на којима сија светло и које зато откривају да је оно присутно. Иако је Бог светло (1. Јованова 1,5), Он је невидљив и непознат, уколико не сија на неки објекат који ће Га открити. Објекат на који је Он засијао било је Христово лице. Док гледамо у то лице, у нашим срцима сија светло спознаје Божије **славе**, светло које не можемо да видимо нигде другде.

У другим стиховима, Нови завет нам даје три предивне илустрације које показују како је Господ Исус открићење Оца. На једном месту је назван „Реч” (Јован 1,1), јер је реч израз мисли. На другом је описан као „прави одраз Његовог бића” (Јеврејима 1,3; ССП). Отисак гуменог печата даје тачан одраз тог печата. У том истом стиху је назван и „одсјај Божије славе”, јер светлост зрака сунца изражава сунце и то је све што ми можемо да видимо од њега. Да, баш као што је реч син мисли,

и отисак гуменог печата је одраз гуменог печата, и као што су зраци син сунца, тако је Исус Син Божији; једнак је Њему, али никад није независан од Њега и савршено Га одражава нама у смислу који можемо да прихватимо на једноставан начин. Исве је то био, не само у отеловљењу, него пре почетка времена и наставиће то да буде и кад време престане.

*Ти си вечна Реч,
Очев једини Син.
Бој који се објавио људима
Небески љубљени Краљ.
У Теби је савршено изражена
Сва слава Очевој сјаја;
Пошћуно божанство имаш,
Вечни си истинити Бој.
Верна си слика Бесконечној,
Чија је суштина скривена;
Сјај си нествореној светила,
Божије си срце открићено.*

Нигде другде не можемо потпуно да видимо Бога осим у лицу Исуса Христа.

У својој биографији Мартина Лутера (*Martin Luther*), Дубињи (*D'Aubigné*) описује његово настојање да упозна Бога. Каже да је Лутер „желео да продре у Божија тајна већа, да проникне у Његове тајне, да види невидљиво и схвати несхватљиво”. Ступиц (*Stupitz*) га је исправио. Рекао му је да не претпоставља да је схватио скривеног Бога, него да се ограничи на оно што нам је објављено у Исусу Христу. У Њему ћете, рекао је Бог, „наћи шта сам ја и шта захтевам. Нигде другде, ни на небу ни на земљи, нећете то наћи.”

* * * * *

Шта је тачно то што видимо када гледамо у лице Исуса Христа? Стих који разматрамо (2. Коринћанима 4,6) каже да је Он засветлео у нашим срцима, не само да осветли спознају Божију, него „на светлост познања *славе* Божије у лицу Исуса Христа.” У Њему не видимо само Бога него и Његову славу. То нам даје ново разумевање онога што Бога чини славним; и то разумевање долази и као изненађење и као шок. То је зато што је лице које открива Божију славу унакажено; испљувано је и изобличено људском пакошћу. Исаијина пророчка реч о Њему објављује: „Како се многи зачудише Теби, што беше нагрђен у лицу мимо сваког човека, и у стасу мимо синова човечјих” (Исаија 52,14). Другим речима: „Његов изглед је био толико изобличен, да више није имао људски лик.” Тако је страшно био унакажен. Али, можда ћеш се бунити, то није визија славе него поруге и срамоте!

Међутим, то је слава како је Бог рачуна, јер се његов појам славе не поклапа с нашим. Увек правимо грешку мислећи да је Бог као ми („а ти помисли да сам ја као ти” Псалам 50,21) и да се зато Његова слава састоји од многих сличних ствари као и људска, само у већој мери. За човекову славу се углавном сматра да лежи у његовој способности да узвиси себе а да друге потчини својој вољи. То је слава, то је моћ, каже свет. „Људи ће те хвалити јер себи чиниш добро” (Псалам 49,18 НРП). Колико често смо жудели за оном врстом славе кад седимо за столом као високи административни службеници и притиском на дугме заповедамо људима да раде све што пожелимо! Слава је у људском уму увек оно што узвисује њега.

У Исусу, међутим, видимо да је Божији појам славе управо супротан – не толико у моћи да узвиси себе и понизи човека,

колико у спремности да понизи себе ради човека. Не толико у моћном показивању силе која би раскомадала оне који Му се противе, него у скривању те моћи и исказивању благодати незаслужнима кад Му се обрете у покајању. Кад је Мојсије рекао: „Молим Те, покажи ми славу своју”, Бог је одговорио: „Учинићу да прође све добро моје испред тебе” (2. Мојсијева 33,18-19). Није рекао „Учинићу да прође моја сила, величанство, светост испред тебе” него „Учинићу да све **добро** моје према слабима, грешнима и незаслужнима прође испред тебе.”

Показујући своју доброту (благодат, како се назива у Новом завету) Бог је показивао своју славу. Његова благодат је Његова слава (Ефесцима 1,6). То је то што тера анђеле да скривају лица и клањају се у дивљењу и обожавању. И то је та слава која се у потпуности види на Исусовом лицу и нигде другде. „У Њему је савршено изражена сва слава Очевог сјаја.”

То је био појам славе који је заокупљао Спаситељев ум. Једном приликом је рекао: „Дође час да се прослави Син човечији” (Јован 12,23). Неколико стихова даље говори о томе као о часу када ће бити уздигнут и кад ће привући све људе к себи (Јован 12,32). Стално је говорио: „Мој час још није дошао.” Али сада каже: „Дошао је.” Ако бисмо читали све ово први пут, зацело бисмо у овом тренутку рекли: „Никад час славе и оправдања није био заслуженији него у Његовом случају, јер нико није ишао путем клевете и противљења стрпљивије од Њега!” Како смо онда изненађени кад откријемо да Он не говори о уздизању на престо него на дрво, као јавни спектакл срамоте! И све то за бунтовног човека, како би га спасао од беде његовог греха! „Ово је”, каже заправо Исус, „час моје славе, јер је то час моје благодати према грешницима.” У Исусу, дакле, видимо да је Божија највиша слава у осигурању наше најдубље среће. Какав је Он Бог!

Колико је ово виђење Њега другачије од замисли коју нам даје наша савест пуна кривице! Грижа савести нас увек тера да се кријемо од Њега, као да је Он Бог с великим штапом у руци! Зато не треба да нас чуди то што Он даље каже: „И кад ја будем подигнут од земље, [откривајући славу Божију у благодати] све ћу привући к себи.” То је откривење Бога које Га не чини само разумљивим човеку, него и неизмерно пожељним.

Дакле, не треба да гледамо даље од лица Исуса Христа да бисмо видели Бога и упознали Га онаквог какав заиста јесте.

*У њему видим божанства сјај,
Христос за мене!*

Како је добро од Бога што је на овај начин поједноставио нашу потрагу! Не морамо да будемо филозофи, теолози, па чак ни стручњаци. Не морамо – не, нема потребе – да чепркамо даље. Све што треба да знамо о Оцу откривено је у Господу Исусу на тако једноставан начин, да чак и дете може да разуме. Толико је једноставно, да ако не постанемо као деца нећемо разумети, јер је често наш интелект то што нам стоји на путу.

Једини вапај који сви треба да изговоримо је онај којим су Грци замолили Филипа: „Господине! Ми бисмо хтели да видимо Исуса.” Јер чим га видимо, схватићемо да су све потребе нашег срца задовољене.

* * * * *

Сада морамо да се запитамо шта заправо значи „видети Исуса”. Можда ће нам помоћи ако прво погледамо шта то не значи.

Видети Исуса не значи да треба да тежимо ка нечему мистичном, или да жудимо за виђењима. Неко је, кад су га питали да ли је видео Исуса, одговорио: „О да, увек се трудим да створим слику о Њему у свом уму.” Неки људи имају виђења, али њих не треба тражити, нити их величати. Павле је био веома суздржан везано за оно што је видео (2. Коринћанима 12,1-5). Чињеница да имамо виђења не значи нужно да познајемо Господа Исуса дубље од било кога другог; понекад то у ствари може да постане препрека.

Надаље, не смемо да замишљамо да је само објективно размишљање о Христу и Његовој љубави, или академско уживање у истини, оно што је потребно. Иако никад нећемо далеко стићи без стрпљивог и свакодневног чекања на Бога над Писмом, проучавање Библије може да буде необично јалово и не значи обавезно да ученик ужива у преображавајућем виђењу самог Господа Исуса.

Видети Исуса значи схватити Га **као задовољење наших садашњих потреба** и вером Га се држати као таквог. Господ Исус је увек виђен кроз очи потребе. У Писму нам није представљен ради академског размишљања и уживања, него за нашу очајничку потребу грешника и слабића. Зато је признање потребе и признање греха увек први корак ка виђењу Исуса. Тад, кад је потреба призната, Свети Дух усхићено показује нашем срцу Господа Исуса као задовољење управо те потребе. Он је у основи откривен кроз Писмо, али се често открива и на друге начине: кроз сведочанства других, кроз речи песме, или чак кроз још директнији приступ Светог Духа души без било ког од ових средстава. Затим, док душа по вери присваја за себе то што Дух открива о Исусу, сав терет тежњи, сви напори, свест о кривици, страхови и жалост беже од нас и уста су нам пуна смеха, а језик радосног клицања (Псалам 126,2; НРП).

Видети Исуса као све што нам је потребно

Једна од најдраматичнијих објава коју је Исус дао о својој једнакости с Оцем стоји у изјави: „Пре него што се Авраам родио, Ја јесам” (Јован 8,58; ССП). Ова изјава одмах привлачи нашу пажњу због изванредне слободе коју себи даје с обзиром на нашу граматику. Да је Господ Исус само хтео да изрази своје пред-постојање, сигурно би рекао: „Пре него што се Авраам родио, ја сам био.” Али Он уместо тога каже: „Пре него што се Авраам родио, ЈА ЈЕСАМ.”

Нема никакве сумње да нас враћа на тај дан кад је Мојсије, клањајући се пред Богом код горућег грма, питао каквим именом треба да представи Бога који га шаље синовима Израеловим. Уследио је одговор: „ЈА САМ ОНАЈ КОЈИ ЈЕСАМ”, рекао је Бог Мојсију. Онда је наставио: „Тако ћеш казати синовима Израиљевим: Онај коме је име ‘ЈА ЈЕСАМ’ Он ме посла к вама... Господ [Јахве], Бог отаца ваших, Бог Аврамов, Бог Исаков и Бог Јаковљев, посла ме к вама. То је моје име у вечности, то је моје име од колена на колена.” (2. Мојсијева 3,14-15; Бакотић). После тога је Божије лично име постало Јахве, што долази из истог хебрејског корена као ЈА ЈЕСАМ и носи исто значење.

Дакле, када је Исус ово објавио Јеврејима, усудио се да тврди да је Он велики ЈА ЈЕСАМ из Старог завета, кога су сви они знали као Бога Савеза својих отаца. Наставио је упозоравајући их да њихова вечна судбина зависи од тога хоће ли Га прихватити као таквог. Рекао им је: „Ако не поверујете да Ја јесам, умрећете у својим гресима” (Јован 8,24; ССП).¹

То велико име, Јахве, то јест, ЈА ЈЕСАМ, које је Исус с правом употребио за себе, има два значења. Прво, оно значи да је Он онај који је увек присутан, онај који стоји изван времена. За Њега нема прошлости или будућности; све је садашњост. Јасно је да је то прво значење ове чудне мешавине времена: „Пре него што се Авраам родио, ЈА ЈЕСАМ.” И то је зацело оно што је вечност: не само продужено време, него свеукупно друго подручје, где је све једна славна садашњост. Управо из тог разлога француска Библија увек преводи име Јахве као *L'Éternel*, Вечни.

Како се Вечни односи према нама у смислу времена, може се илустровати односом читаоца према догађајима у књизи. Прича у књизи садржи низ догађаја. Како се окрећу странице, неки од њих спадају у прошлост, други долазе у садашњост, док трећи остају у будућности. Међутим, читалац борави у сасвим другој области. Ма коју страницу окренуо у књизи, њему се то што је описано догађа у садашњости, заправо догађа се у тачно том тренутку, док чита. Какву то само слику даје о нашем Господу Исусу, Вечном, ЈА ЈЕСАМ! Њему су наши животи, са својом прошлошћу и будућношћу, сви садашњост; наша јуче, као и сутра, Њему су сви сада.

1 Реч „он” је у ауторизованој (*King James – KJV*) верзији написана италиком, што значи да се не налази у грчком изворнику и да може да буде изостављена („that I am [*he*]”, што значи: „да ја јесам [*он*]” – прим. прев.). То чини уочљивим име „Ја јесам”.

За нас је, међутим, још важнија чињеница да је име Јахве коришћено искључиво у вези са Израелцима с којима је склопио Савез. Док је паганским народима био само Бог, свом изабраном народу увек је био Јахве.² Чињеница да је намера била да то име има посебан значај за њих јасно се види кад Бог говори Мојсију: „Ја сам Господ. И јавио сам се Авраму, Исаку и Јакову именом Бог Свемогући [Ел Шадај], а именом својим, Господ, не бих им познат” (2. Мојсијева 6,2-3). Очигледно је, дакле, да је то име требало да им пренесе ново и драгоцено откривење. Шта је то?

То је откривење о Божијој благодати. „Ја јесам” је непотпуна реченица. Нема објекта, намере. Ја јесам – шта? Како је дивно кад откријемо, док настављамо да читамо Библију, да Он говори: „ЈА ЈЕСАМ све оно што је мом народу потребно.” Реченица је остављена недовршена како би човек могао да дода своје бројне и разноврсне потребе, онако како настају, да би је довршио!

Осим људске потребе, ово велико Божије име се непрестано окреће у затвореном кругу: „Ја сам онај који јесам” – што значи да је Бога немогуће схватити. Али у тренутку кад се људска потреба и беда појаве, Он постаје све што је том појединцу потребно. Наш глагол најзад проналази објекат и реченица је потпуна. Али, што је још важније, Бог је откривен и познат!

2 Штета је што ауторизована верзија (*Authorised Version*, то јест *King James Version*, или Библија краља Јакова, енглески превод Библије из 1611. године – прим. прев.) у великој мери засењује употребу имена „Јахве”, готово увек користећи у преводу реч „Господ” – што је несумњиво пренесено из јеврејске традиције, да је име Јахве превише свето да би било написано. КЈВ ипак помаже читаоцу пишући реч Господ великим словима, сваки пут кад у изворнику стоји Јахве. Исто вреди и сваки пут кад је реч Бог написана великим словима. Пази на то.

Да ли нам недостаје мир? „Ја сам ваш мир”, каже Он. Да ли нам недостаје снага? „Ја сам ваша снага.” Да ли нам недостаје духовни живот? „Ја сам ваш живот.” Да ли нам недостаје мудрост? „Ја сам ваша мудрост”, и тако даље.

У суштини, име „Јахве” је заиста као бланко чек. Твоја вера може да упише све што ти је потребно да Он постане за тебе, онако како потребе долазе. Штавише, нисмо ми ти који просимо за ту повластицу, него Он наваљује на нас да је узмемо. Подстиче нас да тражимо. „До сада ништа нисте молили у моје име. Молите, и добићете – да ваша радост буде потпуна!” (Јован 16,24). Као што вода увек тражи највеће дубине да их испуни, тако Јахве увек тражи човекове потребе да их подмири. Тамо где је потреба, тамо је и Бог. Тамо где постоји туга, јад, несрећа, патња, збуњеност, глупост, тлачење, присутан је и ЈА ЈЕСАМ, који чезне да претвори човекову тугу у блаженство, кад год Му човек то допусти.

Није то, дакле, гладни који тражи хлеба, него Хлеб који тражи гладнога; није тужни који тражи радост, него Радост која тражи тужнога; није то празнина која тражи пунину, него Пунина која тражи празнину. И не само да Он испуњава наше потребе, већ сâм постаје њихово испуњење. Он заувек остаје „то што је мом народу потребно”.

Усред све те доброте морамо да се запитамо с каквим правом очекујемо такву великодушност од Бога. Чак и пре пада и појаве греха, човек није полагао право на нешто такво. Колико тек мање, онда, права полаже човек који се побунио и пао и чије су најупорније потребе и невоље директне последице његовог греха?

То је, пријатељи, значење благодати; то је природа и карактер нашег Бога. Благодат је по својој природи увек

привучена потребом. Није то Божија накнадна мисао, него Његов начин да се открије људима. Изван наше потребе, Он је несхватљиви „Ја сам онај који јесам”. Али када Га пустимо да постане испуњење те потребе видимо Га онаквим какав заиста јесте. Зато пуко академско разумевање Божијих ствари никад није начин на који можемо да Га видимо и упознамо. Тек кад му дођемо с нашим потребама, „знамо да је Он Јахве”.

На неким местима у Старом завету тај бланко чек – име Јахве – већ је испуњен за нас, да би нас подстакло да га и сами испунимо онако како нам је потребно. С времена на време наилазимо на реч Јахве спојену с још једном речју, чиме се обликује Његово пуно име за дату ситуацију. На једном месту је Израелцима била потребна застава да подигне њихов клонули дух и поведе их у победу против сила које су им се супротставиле док су путовали кроз пустињу. Открили су да им је њихов Јахве Бог био управо то и зато су, после победе над Амалечанима, подигли жртвеник и назвали га „Јахве-Ниси”, што значи „Господ, застава моја” (2. Мојсијева 17,15). Био је то Његов рат, а не само њихов.

На другом месту читамо како се Гидеон бојао за свој живот јер је видео Јахвиног анђела лицем у лице. Онда му је Јахве рекао: „Мир с тобом! Не бој се, нећеш умрети!” Сходно томе, откривено је да је Јахве мир, чак и грешницима као што је Гидеон. У спомен на то откриће, он је подигао Јахви жртвеник и назвао га „Мир Господњи”, („Јахве-Шалом”, што значи „Ја сам ваш мир” Судије 6,24).

Опет на другом месту Јеремија каже за Месију који ће доћи: „У Његове дане спашће се Јуда, и Израил ће становати у миру, и ово му је име којим ће се звати: Господ правда наша” (Јеремија 23,6; хеб. Јахве-Тсидкену). Израел ће бити спасен и живеће

спокојно јер ће их Јахве заступати; одговарајући на сваку оптужбу против њих, постајући њихово јемство и праведност.

Низ се наставља са укупно седам таквих предивних сложеница имена Јахве,³ на седам места у Старом завету, где је тај чек „Ја јесам” попуњен за нас да нас охрабри. Како би дивно било проучавати сложенице тог имена! То је, међутим, ван обима ове мале књиге, јер је наш циљ да се усредсредимо на ону врховну имена Јахве, то јест на име ИСУС, које је, како се чини, скраћеница имена Јахве-Сус,⁴ што значи: „Ја сам ваше Спасење”.

Ако Јахве значи „Ја јесам све што вам је потребно”, Он ће пре или касније морати да одговори на наше основне потребе као грешника. Ми смо, усвом греху, праведно осуђени Његовим светим законом, и чамимо у беди и глади „далеке земље” по сопственом избору. Све потребе које друге сложенице имена Јахве откривају да Он подмирује не односе се нарочито на потребе Његовог народа као грешника. Али у Исусу, Јахве се обавезује да ће бити оно што је Његовом народу потребно у њиховом грешном стању, без изговора и без права.

3 Преостала четири су: 1. Мојсијева 22,14 (Јахве-Јирех, Ја сам Господ који провиђа); 2. Мојсијева 15,26 (Јахве-Рафа, Ја сам онај који даје здравље); Псалам 23,1 (Јахве-Ра-ах, Ја сам твој пастир); Езекиел 48,35 (Јахве-Шамах, Ја сам овде). У неким случајевима, КЈВ не наводи хебрејско име него само његов енглески превод.

4 Заправо је име „Исус” грчки облик имена „Јехошуа – Јошуа”. Прва слова овог имена „Је” су скраћеница имена „Јахве” и повезана су с хебрејским именом које значи „спасење”, да би се створило пуно име „Јахве је спасење”. Јошуа је даља скраћеница имена Јехошуа. Зато су Јехошуа, Јошуа и Исус једно те исто име, од којих су прва два хебрејски облици тог имена, а последњи је грчки. Ово објашњава зашто је Јошуа у Јеврејима 4,8 у КЈВ назван Исус.

Бог је могао да се побрине за друге потребе свог народа без слања Исуса. Радио је то у Старом завету и могао је тако да настави и у наше време. Али кад је реч о потреби Његових људи **као грешника** – подмирење је морао да буде Исус. Није било другог начина. Нико други није био довољно добар да плати цену греха. И Бог нам Га није ускратио. Толико нас је волео да нам је послао Исуса, одсјај Његове славе и одраз Његовог бића, како би проливањем своје крви дао пуну откупнину од греха за нас. И као васкрсли Спаситељ, Он наставља да буде све што је Његовом народу потребно. С обзиром да ми настављамо да грешимо, и даље ћемо бити у потреби, све до небеских врата.

Сада можемо да кажемо: истина је, тамо где је **потреба** тамо је и Бог, али и тамо где је грех, тамо је и Исус. А то је нешто још чудесније. Нема ништа лоше у томе да имамо потребе и можемо да разумемо да су оне Бога гануле и привукле. Али људски грех Га сигурно није привукао, осим да осуди. Ипак не – само зато што је Бог оно што јесте и зато што је Исус оно што јесте, и зато што је благодат оно што јесте, величанствена је истина: тамо где је грех, тамо је увек и Исус – тражи нас да опрости грех и поправи сву штету коју је тај грех причинио. Он није шокиран људским падом. Пре се може рећи да је ту на свом терену, привучен њиме, знајући шта треба да уради у вези тога, јер је у Њему самом и у Његовој крви одговор на све.

Зато, кад год мислимо на Исуса, морамо да имамо на уму да је његов долазак био нужен само због инвазивног деловања нашег греха. Он је од почетка до краја одговор на грех. Али Бог је, дајући му да буде одговор на наш грех, дао да буде одговор на све наше друге потребе; духовне, моралне и материјалне, јер „како, дакле, да нам с Њим све не дарује?”

(Римљанима 8,32). Исус тако у себи преузима сва значења старозаветних сложеница имена Јахве, испуњавајући их, и чак их превазилазећи у коначној сложеници коју носи Његово име ИСУС – Ја јесам ваше спасење.

Све ово подразумева да морамо себе да видимо као грешнике, без обзира на то колико дуго смо спасени. И то не треба да се уради само теоретски, него кроз трагање и специфично осведочење Светог Духа. На страницама које следе изнова ћемо се враћати на то, јер уколико не видимо себе као грешнике, нећемо видети лепоту у Исусу због чега бисмо Га пожелели (Исаија 53,2). Он нема значења, осим као одговор на грех. „Почетак спасења је видети себе као грешника”, рекао је свети Августин. А ми бисмо могли да додамо да треба и даље да видимо себе као грешнике, док се наставља наше спасење. Један Африканац, који је био осведочен о греху, пошто је годинама исповедао хришћанство, посведочио је: „Нисам видео Исуса све док Га нисам видео кроз своје грехе.”

Наша тема је: „Хтели бисмо да видимо Исуса”. Видети Га не значи само постићи објективно сазнање о Њему; то је нешто лично и искуствено. То значи видети Га вером да је Он управо оно што је мени потребно као грешнику, неспособном и бедном слабићу, и допустити му да ми буде управо то у овом часу. И није себично што желим да Га видим на овај начин. Он је објављен и познат јер је оно што ми је потребно у мом грешном стању.

*Исус Христос је постојао за мене,
Све што ми је потребно, све што ми је потребно;
Он је сам сва моја молитва,
Он је све што ми је потребно;*

*Мудросћ, ѿправедносћ и моћ,
Светлосћ ућраво ової часа,
Моје оћкућљење, ѿуно и сићурно;
Он је све шћо ми је ѿоћребно.*

Видети Исуса као истину

Управо смо видели да је Исус Христос постао за нас све што нам је потребно. Шта је, онда, наша прва и основна потреба? То је познање истине – о нама самима и о Богу. Све док се то не догоди, живећемо у свету илузије и реч благодати неће моћи да допре до нас. Баш као у спасењу изгубљених, наше пробуђење као хришћана не може да почне, све док истина о нама самима и о Богу не продре и не уништи илузију у којој смо живели. Не можемо да видимо Божију благодат у лицу Исуса Христа, све док не видимо истину о себи и не дамо пун одговор на све њене изазове.

Та реч „истина” је важна, посебно у писмима апостола Јована, одакле потиче много одељака у овом поглављу. То је једна од његових кључних речи и појављује се не мање од четрдесет и два пута у његовом Јеванђељу и три Посланице. Јован супротставља истину лажи, која је од ђавола. Он каже да ђаво „не стоји на истини; јер нема истине у њему; кад говори лаж, своје говори: јер је лажа и отац лажи” (Јован 8,44). То нам даје значење те речи, онако како је Јован користи. Не ради се о истини у смислу основе хришћанске науке, него

о истини у смислу поштења и стварности; откривењу ствари онаквих какве заиста јесу.

Једно од највећих ђаволових оружја одувек је била пропаганда лажи. То је начин на који условљава људе на непослушност. Исплео је мрежу лажи око човека у Еденском врту и од тада не престаје. Лагао га је о његовом опасном положају грешника. „Нећете ви умрети” (1. Мојсијева 3,4), рекао је, „добро сте. Нема разлога за бригу: можете да једете с тог дрвета без ризика да ћете бити кажњени.” Лагао га је и о Богу, кад је овоме приписао одређене недостојне мотиве кад им је забранио да једу с тог дрвета. „Зна Бог да ће вам се у онај дан кад окусите с њега отворити очи, па ћете постати као богови и знати шта је добро шта ли зло” (1. Мојсијева 3,5), рекао је. „Он не жели да budete бог као што је Он; држи вас потчињенима.” Ласкао је човеку и клеветао Бога. Трагедија је у томе што је човек поверовао у лаж и поступио у складу с њом, са свим трагичним последицама које је пад донео.

Ђаво и данас плете своју мрежу лажи око нас. И даље нам говори да смо добри људи и предани хришћани, и да нема ничег у нашем животу што би требало да нас брине. Још увек нам говори да Бог и није тако свет и бескомпромисан, као и да нас не воли и да није фер према нама. И опет је трагедија у томе што му ми и даље верујемо. Резултат тога је да смо изгубили из вида какве ствари заиста јесу и сада живимо у свету апсолутне илузије о себи.

Међутим, не смемо за све ово искључиво да кривимо ђавола. Ми смо својевољно ступили у савез с њим у свом срцу. У првом поглављу Прве Јованове посланице, видимо три корака у изградњи тог света илузије око нас. Први корак налазимо у шестом стиху, где пише да „лажемо и не творимо

истине". Другим речима, стварамо утисак о себи који није истинит. Живимо лаж, чак и ако је заправо не говоримо. Неки од нас то вероватно чине годинама; глумимо, носимо маску. А није ни чудо, јер „ко год чини зло, мрзи светлост и не излази на светлост да његова дела не изађу на видело" (Јован 3,20; ССП). Постоји много тога о нама што желимо да сакријемо.

Следећи корак налазимо у стиху осам, где стоји да „себе варамо, и истине нема у нама". То значи да смо тако дуго глумили лаж да смо и сами у њу почели да верујемо. Почели смо обмањујући друге и завршили обманом самих себе. Заиста сада верујемо да смо та врста људи каквима себе приказујемо. Сасвим смо сигурни да „никад никоме нисмо учинили ништа лоше", да нисмо завидни или охоли као други људи, и да смо заиста посвећени Господу.

Фарисеј који је био захвалан Богу што није као други људи, искрено је веровао да говори истину. Био је, међутим, једнако грамзив, неправедан и склон прељуби као и било ко други, али његово срце га је преварило. Живео је у истом свету илузије као и ми.

Трећи корак у овом процесу налазимо у стиху десет: „градимо Га лажом". Све нас то води до места где, када Бог дође да нам покаже наш грех и нас саме какви смо у ствари, ми аутоматски кажемо: „Не, Господе, није тако". Сматрамо да је Бог погрешно; оптужује погрешну особу. Наравно, сви ми признајемо да смо у теорији сви грешници, али када се Бог приближи, било кроз поруку или веран подстицај пријатеља, како би нам на тачно одређеним местима показао да је наше срце „преварно више свега и опако" (Јеремија 17,9), одбијамо да признамо да је у праву. Међутим, рећи да нисмо сагрешили, кад Бог каже да јесмо, значи да Га

правимо лажљивцем. То је највећа дубина овог слепила и док смо тамо, Бог може мало шта да учини за нас. Постали смо странци, не само Богу него и самима себи.

Јасно је, дакле, да је наша прва и основна потреба да упознамо сами себе, да познамо истину онако како је Бог види.

* * * * *

Управо у овом тренутку Исус Христос постаје за нас тачно то што нам је потребно, јер Он каже: „Ја сам... истина” (Јован 14,6). У искуству душе, ово је прво од Његових величанствених „Ја јесам”. Наш први корак је у спремности да видимо целу истину о самима себи и о Богу, онако како је откривена у Исусу Христу.

Важно је да разумемо да Исус не говори овде да нас Он само учи истини, као да је то нешто што постоји изван Њега. Он сам је истина и видети Њега значи видети истину. А где видимо Исуса као истину? На крсту на Голготи. На том крсту, у Њему видимо целу истину о греху, о човеку и о Богу.

И баш тај приказ који открива најобилнију и најслађу Божију благодат према човеку, такође открива најпотпунију истину о томе ко је човек. Ако благодат тече с Голготе, одатле тече и истина, јер су и благодат и истина дошле кроз Исуса Христа (Јован 1,17).

Покушајмо сада то да илуструјемо. Кад види забринутост лекара и екстремне мере које су му прописане, пацијент по први пут сазнаје колико је његова болест озбиљна. Кад прочита строгу казну досуђену неком другом, тек тад неоткривени преступник који је радио исте ствари али је

о њима размишљао олако, открива колико озбиљним закон сматра његове прекршаје. Кад види патњу и жалост које трпи његова мајка због његовог начина живота, тад бунтовни син почиње да просуђује о правом карактеру својих путева.

На исти начин Исус каже с крста: „Погледај овде своје стање; погледај га кроз срамоту коју морам да претрпим за тебе.” Ако је у тренутку када је Свети заузео наше место и понео наше грехе, Он био осуђен од Оца и напуштен у часу свог страдања, какво онда мора да је наше право стање кад је учинило нужном тако жестоку осуду!

Библија каже да је Христос послат „у обличју тела греховног” (Римљанима 8,3), што значи да је на крсту био у лику нас самих. Али ако је у тренутку кад је постао то обличје морао да завапи: „Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио?” (Матеј 27,46), каквима онда Бог види нас? Јасно је да Бог није напустио свог Сина као Сина, него као нас, чији је лик Он носио. Оно што је учињено обличју, увек се сматра учињеним ономе што оно представља. Та напуштена особа која је страдала под Божијим гневом јесмо ми сами, у нашем најбољем и најгорем стању. Тамо је, да сви виде, стајала огољена истина о многима од нас, хришћанима и нехришћанима. Ако не могу да прочитам Божију процену човека нигде другде, могу овде, и то је довољно да разбије све наше сујетне, залудне илузије о себи.

Међутим, кроз Исуса Христа није дошла само истина о нама, него и истина о Богу и Његовој љубави према нама. Кад смо препуштени сами себи, наша савест испуњена кривицом само нам говори да је Бог против нас, да је он Бог с големим прутом. Видимо га само као некога ко нам поставља моралне стандарде, којих је већину немогуће достићи, и зато Он не чини ништа

осим што нас осуђује кад паднемо. У таквој врсти схватања не налазимо ништа што би нас привукло Богу. Али крст Господа Исуса разоткрива лаж у свему томе и открива нам Бога какав заиста јесте. Не видимо Га више како нас оптужује за грехе, као што смо мислили, него како их ставља на терет свом Сину ради нас. „Јер, Бог је у Христу помирио свет са собом, *не рачунајући људима њихове преступе*” (2. Коринћанима 5,19; ССП). Оно што смо мислили да је големи прут, заправо је била његова испружена рука љубави, која нас призива да Му се вратимо. У лицу Исуса Христа, унакаженом због нас, видимо да Бог није против грешника, него за њега; да му није непријатељ, него пријатељ; да у Христу није поставио нове недостижне стандарде, него да је дошао да понуди опроштење, мир и нови живот онима који нису испунили ниједан постављен стандард. „Јер се закон даде преко Мојсија, а благодат и истина постаде од Исуса Христа.” То је оно што је један писац назвао „изненађујућа великодушност крста”. Не само да то изненађује нашу савест испуњену кривицом, него нас смекшава, привлачи и присиљава да Му се вратимо у искрености и покајању, знајући да нас тамо чека једино благодат.

* * * * *

Нигде не постоје илустрације духовне истине као што су оне у Старом завету; његови обреди и историја обилују њима. Заиста, већи део обреда је био установљен само као илустрација предстојеће новозаветне истине.

Једна таква старозаветна илустрација коју Нови завет користи да нам покаже Господа Исуса налази се у Посланици Јеврејима 13,11-13. „Првосвештеник у Светињу над светињама уноси крв животиња као жртву за грехе, а њихова тела се спаљују ван табора. Зато је и Исус, да би својом крвљу

посветио народ, страдао ван градских капија. Стога изађимо к Њему ван табора и понесимо Његову срамоту.” (ССП)

Шта би слика „изван табора” значила хебрејским хришћанима којима је апостол Павле писао? Вратили би се у мислима на дане кад је њихов народ био у пустињи. Представили би себи велик, уређен табор, са светим Пребивалиштем у средини. Око табора се налазила ничија земља, позната свима као место „изван табора”, које би они у свом уму повезали са одређеном групом људи.

Изван табора су морали да живе странци, они који су „одвојени од друштва Израилевог, и без дела у заветима обећања” (Ефесцима 2,12). Таквим људима обично није било допуштено да живе у табору.

Такође су изван табора били губавци. Како је њихова страшна болест била врло заразна, они су били протерани из табора, занемарени и искључени из свих уживања отворених другима.

Било је то уједно и застрашујуће место погубљења за преступнике и злочинце. Према Мојсијевом Закону, на смртну казну каменовањем били су осуђени прељубници, прекршиоци шабата, идолопоклоници и убице. То се догађало изван табора.

Међутим, апостол нам у овом одломку даје вероватно најјезивији детаљ с тог места. Ту су, наиме, на хрпи смећа, била спаљивана тела животиња, чија је крв за окајање греха била шкропљена у Светилишту. Та тела, на која су симболично били положени греси приносиоца жртве, била су спаљивана као отпад проклет грехом, апсолутно одвратан и Богу и човеку. Дан за даном, изван табора се подизао дим и цело место је било прожето његовим смрадом.

Све у свему, то подручје изван табора није било нимало пријатно. Било је то место за странце, губавце, злочинце и грехом проклет отпад – место које је требало да се избегава. А ипак, Писмо нам говори да је Господ Исус отишао на духовни еквивалент тог места изван табора, носећи свој крст, како би посветио народ својом крвљу. Стварно место на ком је био распет има име исто толико мрачно и туробно, колико и асоцијација повезана с древним местом изван табора: Голгота, што значи лобања (Матеј 27,33). Али Јеванђеље нам каже да је место на које је отишао било наше, и како добро сами често кажемо: „Он је заузео моје место!” Али када размотримо то место које је морао да заузме за нас, шокирани смо. Тек тад видимо, јер вероватно на други начин не можемо, које је наше право место и какав је наш прави карактер пред Богом.

Пре свега, отишао је за нас на место где је био странац, чак и свом Оцу; на место Божијег напуштања. Висећи на крсту, вапио је: „Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио?” Грех је, у својим почецима, чин грешника који оставља Бога, али је у коначној казни греха, Бог тај који оставља грешника, а то је пакао. То је место на које је Исус отишао на крсту, место на ком Га је Бог оставио. И учинио је то јер је то било наше место. Проклетство које је поднео припадало је нама. Божије напуштање које је претрпео припадало је нама. Логика свега тога је неизбежна. Ако Га је у тренутку када је заузео наше место Бог оставио, какво онда мора да је наше место пред Богом? Каква само истина сија с Голготе о нашем страшном стању пред Богом!

Затим је отишао даље и заузео место остављено за нас као моралне губавце, као да је Он сам такав. Заиста, Писмо доноси управо такав закључак: „а ми мишљасмо да је рањен, да Га Бог бије и мучи” (Исаија 53,4). Јеврејски научници кажу

да реч „ударен” има значење ударца пошести губе. Кроз целу Библију губа је илустрација греха. То је суптилна болест, почиње једва приметно, с благим симптомима, али завршава се као пустошеће чудовиште које претвара болесника у одвратно ругло, пре него што га коначно убије.

Тако и грех, кад се тек зачне у нашем животу, може да изгледа мален, али је на свом врхунцу крајње гнусан и Богу и човеку и одводи грешника у вечну одвојеност од Бога. Какав само презир садржи израз „морални губавац”, када га користимо за другог човека! А било је то место које је Господ Исус био вољан да заузме за нас, место моралног губавца, одвратно у Божијим очима. Можда ћеш да се запиташ зашто је заузео тако ниско место. Зато што је видео да смо управо такви и морао је да заузме то место како би нас спасао.

Зато је Исус који виси на крсту, изван табора, као морални губавац, објава мог стања. Ако ни на који начин нисам знао да сам то, сад то могу да знам гледајући у место које је Он морао да заузме за мене. Колико нечистоће, неморала и перверзије стоји као мрља у тако много живота данас, а ипак су тако пажљиво сакривени! Али тамо на крсту све је јавно објављено свим људима на истом том месту које је Исус заузео за нас!

Иако можда мислимо да се те ствари у нама нису оствариле као у другима, Голгота објављује да се налазе у нашој суштини и, ни мање ни више, у самом људском заметку.

Затим је отишао на духовни еквивалент тог места где су злочинци били каменовани. „Кад он не би био злочинац”, рекли су Јевреји Пилату, „не бисмо га предали теби” (Јован 18,30). Исус није умро достојанствено, у кревету; умро је на крсту, а таква смрт је била казна која је носила са собом

нарочиту срамоту, јер је била резервисана само за злочинце. Заиста, са сваке његове стране је био злочинац и сви су мислили да и Он мора да је један од њих. Јесу сматрали „да је рањен, да Га Бог бије и мучи“, због нечега што мора да је учинио и заклањали су лице од Њега. А задивљујуће је то што им Он никад није противречио. Није рекао, као што бисмо ми рекли: „Молим вас, али молим вас, ја нисам овде због нечега што сам ја учинио – овде сам због греха других људи.“

Уместо тога, Он је ћутао. Био је вољан да их пусти да мисле да је заиста злочинац. Био је вољан да буде „убројан међу преступнике“ (Исаија 53,12; НРП) и да умре као такав, само зато што је то било наше место, а Он га је заузео за нас. Библија нам каже да смо у својој суштини сви ми злочинци у Божијим очима. „Ко год мрзи свога брата“, каже она, „убица је“ (1. Јованова 3,15; ССП). Све што није права љубав према мом брату, мржња је, а мржња је убиство. Опет читамо: „А ја вам кажем да сваки који погледа на жену са жељом, већ је учинио прељубу у срцу свом“ (Матеј 5,28). Бог каже да је у Његовим очима пожудна мисао исто што и стваран чин. Али чак и да Библија не говори ниједну од ових ствари о нама, ми бисмо ипак знали да су оне истина и наша би кривица била очигледна свету, јер је на крсту та чињеница отворено објављена Исусовом смрћу за нас.

Међутим, од највећег значаја је то што је Исус био одведен изван табора на исти начин на који су одношена тела жртвених животиња, да би била спаљена као грехом проклети отпад. Нема речи којима би могле да се опишу моралне дубине до којих се Исус понизио ради нас на крсту. Неће бити превише ако кажемо да је умирао тамо као грехом проклети отпад, само зато што смо ми у Божијим очима грехом проклети отпад. Тамо се дим и смрад нашег греха дизао с његовог благословеног

тела. Ти и ја можемо један пред другим да одајемо утисак да смо озбиљни, побожни хришћани, али пред крстом морамо да признамо да уопште нисмо такви. На Голготи нас с крста гледа огољена истина, подстичући нас да одбацимо позирање и признамо истину.

То нам, дакле, Голгота показује о нама. Нису то само слике онога што смо били, него што још увек јесмо, без Њега. Без обзира на то колико дуго смо хришћани и колико зрели мислимо да смо постали, Голгота и данас има нешто ново да нам покаже о греху. Јер је грех као хоботница. Његови пипци су свуда. Има хиљаде живота и хиљаде лица, а вечитим мењањем облика измиче хватању. Ако желимо да видимо грех у свим његовим суптилним ликовима и обличјима и да се осведочимо о Исусовој моћи којом може да нас спасе од њега, морамо свакодневно да се молимо:

*Држи ме скрушеној, држи ме да њега
у крстѝ на ком си умро Госѝоде.*

Јер само тамо упознајемо нашу потребу као грешника, а тиме и потребу за Исусом.

* * * * *

Шта треба да буде наш одговор на ово откривење истине о нама самима и о Богу? Та врста одговора коју Бог тражи од нас веома се разликује од онога што бисмо природно помислили, као што ћемо видети у Јеванђељу по Јовану 3,20. Тај стих почиње говорећи: „Јер сваки који зло чини мрзи на видело и не иде к виделу да не покарају дела његова, јер су зла.” То значи да кад скривамо грех, избегавамо светло, то јест све што би могло да нас разоткрије. Затим се мисао наставља

у следећем стиху, који каже: „А ко истину чини иде к виделу, да се виде дела његова, јер су у Богу учињена.” Могли смо да помислимо да би, ако стоји: „сваки који зло чини мрзи на видело”, наставак био: „а сваки који добро чини, долази на видело.” Сигурно је оно што је супротно од чињења зла, чињење добра! Али овде се не ради о таквој супротности. Оно што Бог каже јесте да онај ко чини истину долази к светлу.

Алтернатива коју Бог представља за наше чињење зла није чињење добра, него истине; то јест поштења у погледу нашег зла. Пре свега, Он не жели наше напоре да учинимо добро, тамо где смо учинили зло: да покушамо да будемо љубазни, тамо где смо били нељубазни, да се понашамо пријатељски, тамо где смо показали критицизам. Све то бисмо могли да учинимо и без покајања за оно што се догодило, и без очишћења и мира у срцу. Оно што Бог тражи је истина, то јест јасно истинито покајање и признање греха који је почињен. То ће нас одвести до Исусовог крста тражећи помиловање и, тамо где је потребно, до друге особе којој смо нанели неправду, тражећи и њено опроштење. На том месту понизне истинитости о нама самима наћи ћемо мир с Богом и људима, јер ћемо тамо поново наћи Исуса и чврсто пригрлити, као никад пре, Његово завршено дело за наше грехе на крсту. Једноставно поштење, што значи „чињење истине” о нашим гресима, довешће нас у исправан однос с Богом и људима кроз Христову крв, где нас сво „чињење добра” на свету неће довести.

Примимо Исуса данас као истину. Почни с првим што ти покаже. То је вероватно нешто што ти је управо сада на уму, док још читаш ово. Награда за твоју послушност Божијем светлу биће још више светла на неком другом греху. Он нам не показује одједанпут какви смо, јер то не бисмо поднели.

Чини то постепено, док нас сваки делић истине коју смо послушали води у даља откривења нас самих.

Чињеница да је крст, који објављује болну истину, уједно и лек за грех, даће нам нову спремност да одговоримо на његову дијагнозу. Ако знам да постоји непогрешив лек за одређену болест, могу да поднесем да ми се каже да од ње болујем. Све док знам да постоји лековити извор за грех и нечистоћу, могу да се суочим са светлом о себи и свом греху. А предивна ствар је да ћемо, кад волимо Господа Исуса као истину, открити да је Он једнако драг у том односу као и у било ком другом који смо до сада разматрали. То нас само наша мрачна, преварна срца терају да Га се плашимо као истине. Он жели да Га се не плашимо што се тога тиче и да Га с радошћу поздравимо. Дао нам је свог Светог Духа, који је трипут назван „Дух Истине“, да нас „упути у сву истину“. Можемо сигурно да ставимо своје руке у Његове и да кажемо: „Господе, покажи ми све што видиш и све што желиш да ја видим. Прихватићу то. Нећу се бранити ни расправљати. Ако Ти то кажеш, онда знам да је то истина.“

Видети Исуса као врата

Пошто смо видели Господа Исуса као изванредну истину о нама и нашем греху, сад смо спремни за следећи поглед на Њега који Свети Дух жели да дâ осведоченом срцу, а то је да видимо Исуса као врата. Гледиште које смо до сада већ стекли о себи мора да је нашим срцима дало осећај потпуне искључености од Светог Бога. Ако смо све време били такви и ако су то греси за које смо тако дуго били слепи, није ни чудо да се Бог чинио тако далек, да су наша срца била хладна, а хришћанска служба тешка и неплодна. Не треба тражити даље где је узрок мртвила које влада у нашим заједницама и црквама. Не само да душа с правом види себе искљученом због греха, него, знајући своју слабост, пита се да ли постоји пут ка Богу којим особа са срцем као што је њено може да корача.

Овде нам се Господ Исус представља као управо то што нам је потребно и суочава нас с још једним великим „Ја јесам”. Он каже: „Ја сам врата; ко уђе кроза ме спашће се” (Јован 10,9). Ако преварени треба да види истину и искључени врата, не морају да траже даље јер је Исус обоје: истина преваренима и врата искљученима. Он је врата за пробуђење и сваки

други благослов за хришћанина, као што је врата за спасење изгубљенима. Поврх тога, лако је доступан најслабијима и најсклонијима паду, као и најсветијима.

Чињеница да је Исус рекао да је Он врата наговештава да постоји зид, препрека која нас одваја од Бога. Заиста, ко међу нама није то открио? Та препрека је издржала наше најозбиљније моралне напоре и осујетила сву нашу одлучност. Одемо да се молимо, али она је тамо. Тражимо Његову помоћ, она је још увек тамо. Осећамо да је сво наше богоштовање увек на одстојању. Само они који никад нису озбиљно тражили Бога могу да замисле да нема такве препреке.

Библија нам показује каква је та препрека. Каже нам да је грех, и не само он, то што одваја човека од Бога (Исаија 59,2). Грех, значи став самољубља и независности од Бога који нам је свима заједнички, као и многи преступи који су произашли из њега. Зато што „превише следисмо науме и жеље свог срца“, „сагрешисмо против Његових светих закона“. А грех увек сагради зид између нас и Бога.

Тај зид није увек био тамо. Подигнут је тек с првим преступом. Тек после тога човек је желео да се сакрије од Бога. Тек тад је Божија правда захтевала да постави херувима с пламеним мачем да затвори пролаз преко стазе која води ка дрвету живота (1. Мојсијева 3,24). Од тада су сви Адамови потомци рођени с друге стране тог пламеног мача, у „далекој земљи“ одвојености од Бога, у коју је први изгубљени син, отац свих њих, први отишао. И тамо људи остају све док им се очи не отворе да виде једна једина врата која воде назад, врата која им је Бог обезбедио.

Једног дана сам, после евангелизацијског састанка, разговарао с једном женом у соби за саветовање. Рекла ми је да

је на позив на обраћење дошла напред јер је то учинио и њен шеснаестогодишњи син. Питао сам је. „Али шта је с тобом?“ „Ох, ја сам одувек била хришћанка“, одговорила је. Чим је то рекла знао сам да никад није била хришћанка, уопште. Нико није „одувек хришћанин“, али је увек грешник, увек одвојен од Бога грехом, све док га не спасе божанска благодат. Обична људска религиозност не чини ништа да нас обнови.

Немојмо мислити да се ова одвајајућа сила греха односи само на оне који никад нису лично знали Христа. Они међу нама који су претходно прошли кроз та врата, назад к Богу, врло добро познају зид који грех још увек може да подигне између душе и Бога. Иако смо враћени из „далеке земље“ изворног греха, он и даље може да дође, можда у суптилнијем облику и као резултат тога што смо се нашли у некој другој „далекој земљи“, мањој али ништа мање стварној: „далекој земљи“ зависти, гнева, самосажаљења, или компромиса са светом. А у тој земљи увек настане велика глад (Лука 15,14), као што се догодило изгубљеном сину, и ми постајемо свесни своје потребе. Јер то није „глад хлеба ни жеђ воде, него слушања речи Господњих“ (Амос 8,11).

Ко међу нама не зна за хладноћу срца према Господу, привидно мртвило светих текстова и нагомилане поразе у другим областима живота, који нас муче због препреке коју је грех у једном посебном подручју донео између нас и Бога? Не сугеришем овде да новорођено Божије дете губи своје место у Божијој породици због насталог греха, али губи заједништво с небеским Оцем, а онда се у његовом срцу неизбежно укоренењује глад, све док се не покаје.

Међутим, у тим условима глади хришћанин је веома често слеп за прави грех или грехе који су га одвојили од Бога. Зато покушава да се позабави самом глађу, радије него њеним

узроком. Може да одлучи да се више моли или да служи Богу верније. Или може да оде и „прибије се код једног човека у оној земљи” (Лука 15,15), као што је учинио изгубљени син, и створи световни савез у нади да ће вратити мало задовољства свом, сада тужном срцу. Сви такви напори ће се увек показати узалудним, а Бог то искуство користи како би му на крају показао да је грех то чиме мора да се позабави, ма шта то било.

Нажалост, чак и пошто човек препозна и призна грехе који су га одвојили од Бога, често се преокупира проблемом како да поново не сагреси, уместо да се врати Богу и миру. Искрено, прекасно је за таква размишљања. Грех је дошао и направио штету. Чак и ако „победимо” и никад више то не учинимо, та чињеница нас никад неће вратити смирењу и радости. Једноставна је истина да речи као што су „Исус испуњава наше потребе” и „Он доноси победу” не важе кад смо у далекој земљи. Све то, и много више, чека нас тек после повратка у Очев дом.

Управо овде се спотичемо, јер не знамо како да се вратимо; како да се пробијемо кроз многе препреке које је грех подигао. Кад бисмо то знали, заиста бисмо били изузетно срећне душе. Грех нас, иако би могао да дође, не би поразио очајем и мртвилом духа, јер бисмо знали сигуран пут назад у поновну слободу и радост, и могли бисмо то да искористимо толико често колико нам је потребно. Нема сумње онда да је наша потреба та да видимо врата.

Ово је место на ком нас Господ Исус поново сусреће. Срцу које тражи од Њега да му покаже врата, Он заправо говори: „Кад би мене познавао, познавао би и врата. Ко је видео мене, видео је и врата. Ја сам врата, ко уђе кроз мене спашће се.”

Исус нам не показује само где су врата, већ да је Он сам та врата. То је Божији велики дар љубави изгубљеном свету ком показује пут к себи: врата кроз чији пролаз нема неуспеха и која воде назад у мир и задовољство, кад бисмо се само окренули и видели Га како стоји тако близу нас, доступан у сваком тренутку. Он је таква врата, да нам нису потребни ни припремни ни накнадни кораци да бисмо ушли у то што нам је потребно. Кроз једноставан долазак Њему, прелазимо из једног духовног стања у друго, јер је Он сâм и потребан благослов и врата до њега. Такву слику Њега као врата имамо у добро познатој песми која почиње речима:

*Из свој ройства, жалости и ноћи
Исусе, ја долазим! Исусе, ја долазим!
У Твоју слободу, радост и светлост,
Исусе, ја к Теби долазим!*

Ова слика нам даје основну реч Христовог Јеванђеља. Оно нас не позива да покушамо да будемо **као** Христос, него да дођемо **кроз** Њега. Представљена су нам врата, а не пример. У свим Павловим посланицама непрестано се преплиће један те исти израз, „у Христу Исусу, Господу нашем” (Римљанима 6,23 и слични стихови), или њему слични еквиваленти (у значењу по, кроз). Он никад не спомиње благослов или доживљај добра који Бог има за нас, а да не пожури да дода „у Христу Исусу, Господу нашем”. И то ради с правом, јер од какве је користи башта пуна сочних плодова или предивна кућа, ако нема отворених врата кроз која ћемо тамо стићи? То питање разочарани хришћани непрестано постављају. „Добро је говорити о том дивном животу заједништва с Богом”, кажу они, „али како човек као што сам ја тамо стигне? Тако често сам покушавао.” Исус нам с радошћу каже: „Ја сам тај кроз кога ћеш тамо стићи. Ја сам врата.” Нема благослова који је

Бог припремио за нас, било то спасење, победа, мир у срцу или пробуђење, у који може да се уђе на неки други начин осим кроз Његовог Сина.

* * * * *

Ако заиста желимо да видимо Господа Исуса као наша врата и искусимо то блаженство, постоје четири основне ствари које у том својству морамо да схватимо о Њему.

Прво, морамо да Га видимо као **отворена** врата; широм отворена! А како Га је лако видети као нешто друго! Постоје раздобља кад Га неки међу нама, како се чини, виде као некога мало већег од онога ко поставља стандарде, дефинише пут дужности и само нас осуђује кад то не постигнемо. То Га чини тек још једним Мојсијем, који у нама само изазива очајање. И, ако Га уопште видимо као врата, она су затворена. Али то није Исус с неба. „Јер се закон даде преко Мојсија” и све нас је осудио, „а благодат и истина постаде од Исуса Христа” (Јован 1,17). Ако је благодат Божија доброта према онима који је не заслужују, то значи да је Он отворена врата кроз која грешници могу да дођу. Она су се отворила онога часа кад је, висећи на крсту, Исус победоносно повикао: „Довршено је”, па је спустио главу и издахнуо (Јован 19,30: ССП). Као да појашњава шта је то остварено на Голготи, завеса на храму, која је вековима стајала као преграда између Светиње над светињама и остатка храма, истог тог трену се поцепала на двоје од врха до дна. На тај начин је препрека греха која је стајала између човека и Бога проглашена отклоњеном, а врата за грешног човека отвореним. Сада нам је речено да „имамо поуздање да... улазимо у Светињу над светињама, новим живим путем” (Јеврејима 10,19-20), јер нам крв Исуса Христа каже да је сва осуда због нашега греха извршена на крсту.

Кад то заиста видимо, чак и они који највише осуђују себе имају ту храброст да дођу.

Ово значи да сада нема баријере или препреке између човека и Бога. Управо то што је изгледало као препреке – човекова хладноћа, неверовање и слично – одредило је да Исус постане врата, под условом да их човек призна, јер су то врата за људе које карактеришу споменути греси. Ми не можемо да потиснемо или надвладамо те ствари, али можемо да их осудимо као грех и донесемо Исусу. И док то чинимо, оно што је изгледало као зид који нас све одваја од Бога, постаје у Христу отворена врата кроз која пролазимо у мир и заједништво с Богом.

Друго, морамо та врата да видимо отворена на нивоу **улице**, отворена за нас пале и неспособне **као такве**, а не само кад постанемо мало успешнији. Јевреји су у Новом завету могли лако да поверују да постоји спасење за пагане, ако се обрежу и постану Јевреји. Оно што нису могли и нису хтели да верују било је то да постоји спасење за пагане **као такве**, а да уопште не постану Јевреји. Та полемика је пратила Павла на сваком кораку током његовог живота и службе. Инсистирао је све до краја да пагани могу да буду спасени као пагани и грешници као грешници, без ичега што би их препоручило Богу, осим крви Исуса Христа (Галаћанима 2,14-16, итд.). Другим речима, инсистирао је на виђењу Христа као врата на нивоу улице.

Ми хришћани не мислимо да идемо против Јеванђеља предатог Павлу што се тиче „оних који су напољу”, барем не у теорији. Али када размишљамо о својим дубоким потребама и неуспесима, и кад се молимо да нас Бог употреби и тражимо од Њега пробуђење, постављамо та врата за себе нешто више од нивоа улице. Овде инстинктивно осећамо да неуспешан не

може да буде благословен као неуспешан, већ само као бољи хришћанин, и зато се трудимо да себе учинимо таквим. Али успели смо само да ставимо врата непосредно изван нашег домаћаја; пркоси нам управо тај покушај да постанемо само мало бољи. А врата сво време стоје отворена на нивоу улице, на нивоу нашег срама и пада, и све што је потребно само је спремност да признамо да је то наше право стање и да у вери дођемо Исусу.

Понекад говоримо о цени пробуђења, и треба добро да пазимо шта мислимо кад то говоримо. Можемо цену да ставимо тако високо да поставимо пробуђење непосредно изван домаћаја обичних смртника. Можда је то начин на који покушавамо да оправдамо Бога јер још, очигледно, није дао то пробуђење које је његовом народу потребно. Али то је преступ према Богу и окрутно према Његовој цркви. Нема сумње да постоји цена која треба да буде плаћена за пробуђење, али то није нужно цена целоноћних молитви и болних жртава, него једноставног поковања поноса у покајању од греха. Врата су отворена на нивоу улице за пробуђење које води у спасење и сваки други благослов.

Долазећи к Њему у покајању долазимо у пробуђење, јер је Он сам то, и врата која воде у то. Ако се тврди да то није распрострањено, спектакуларно пробуђење о ком је писано и које је потребно данас, можемо само да кажемо да је такав покрет увек почињао на овај начин: с Богом који се бави једном особом и та особа затим да своје сведочанство. Нека не буде да је разлог што нас Бог није благословио пробуђењем, као што смо желели, то што Га нисмо тражили по вери већ по делима Закона (Римљанима 9,32), јер тад смо промашили врата на нивоу улице. И нека не буде да смо очекивали да видимо пробуђење у другима уместо да будемо спремни лично

да будемо пробуђени и први који ће признати потребу за тим. Зар није значајно да кад постоји очигледно искуство пробуђења у људском животу, они који су пробуђени не причају о томе, већ о Исусу?

Величанствена је истина да нам је Христос одмах доступан, таквима какви смо и ту где смо. Бог Га је учинио доступним нама грешницима, онако како је то само Њему било могуће. Послушај апостола Павла шта каже о том питању. „А правда која је од вере овако говори: Да не кажеш у срцу свом: Ко ће изићи на небо? То јест да сведе Христа; Или: Ко ће сићи у бездан? То јест да изведе Христа из мртвих. Али шта говори писмо? Близу ти је реч у устима твојим и у срцу твом, то јест реч вере коју проповедамо.” (Римљанима 10,6-8).

Не ради се ту о напору да постигнемо висину или да извештачено покушамо да се понизимо до дубина. Његова крв Га је учинила доступним грешнику **као таквом**, и недостојном свецу **као таквом**, ако само призна да је то што јесте. Дакле, реч која нам је потребна да бисмо Му се обратили налази се у нашим устима и у нашем срцу; једноставна реч признања и вере.

Ово води до следећег виђења које морамо да имамо о тим чудесним вратима, отвореним на крсту. То су **ниска врата**, што значи да морамо дубоко да погнемо главу у покајању, ако желимо да прођемо кроз њих. Писмо увек и изнова спомиње болест (ако то можемо тако да назовемо) „тврдог врата”. То је фигуративан начин изражавања који говори о човековој самовољи и тврдоглавости, што се посебно види у његовој неспремности да призна кад погреши или кад није у праву. Понекад можемо да осетимо како нам врат скоро дословно постаје тврд кад нас неко оптужи а ми се на то увредимо!

Кад су нам вратови такви, а воља несаломива, упорна да не признамо грех, никако не можемо да уђемо кроз та врата. Само ударамо главом о надвратник! Он је погнуо главу на крсту за нас (Јован 19,30) и ми треба да погнемо главу ниско у просуђивању о себи и покајању од греха, ако желимо да упознамо моћ Његове крви да нас очисти и донесе нам одмор.

Врло често начин на који се покајемо пред Богом, а понекад и начин на који се извинимо другој особи за нанесену неправду, показује да нисмо искрено просудили себе. Одаје нас чињеница да сматрамо да је то била само несрећна омашка, и да том приликом нисмо поступили у складу са својим правим карактером. Каква обмана! Истина је да уопште нисмо поступили с карактером, него у складу с нашим правим обликом, онаквим како нам га је објавио Христос док је висио на крсту за нас! Понекад би било добро, кад исправљамо грешку, да додамо: „Сада видиш какав сам ја у ствари”. Глава мора да буде погнута ниско у прашину, да бисмо признали да нисмо ништа бољи од онога што је Исус постао за нас. Тад Га заиста налазимо као врата.

Затим морамо разумети да су то **уска врата**. „Као што су уска врата и тесан пут што воде у живот” (Матеј 7,14). У почетку се пут ка крсту чини широким и сви можемо да идемо заједно. Али како се приближавамо том месту покајања пут се сужава. Нема места за све нас, збијене раме уз раме. Не можемо више да се изгубимо у гомили. Други заостају. Напокон, кад дођемо до онога који је сам врата, нема места чак ни за двоје, за тебе и оног другог. Желиш ли да уђеш, мораћеш да станеш тамо сасвим сам. Ти сâм мораш да се покајеш, не чекајући на никога другог. Али ми не желимо да будемо једини који се кају. Ђаво нам говори да је особа поред нас та која је апсолутно у криву и чини нас неспремним да се

покајемо, уколико се она не покаје прва. Али човек никад не пролази кроз Врата на тај начин! Ти мораш да будеш тај који се каје и мораш то да урадиш први, као да си једини грешник на свету. Друга особа може да буде у криву, али твоје реакције на њен преступ (реакције као што су, можда, озлојеђеност, критицизам, неприштање) такође су преступ и у Божијим очима још више подложне казни. Јер се „Љуби ближњег свог као самог себе” налази на другом месту одмах после „Љуби Господа Бога свог свим срцем својим” (Матеј 22,37), а споменуте реакције у твом срцу нису љубав.

Исус никад неће затајити као Спаситељ, ако Му дођемо као грешници. Али ако Га на неком степену не нађемо као правог Спаситеља који нас у потпуности изводи из таме и пораза у светло и слободу, то је зато што у неком тренутку нисмо спремни да будемо скрушени и да видимо себе као грешнике.

* * * * *

Сад смо дошли до завршене слике коју нам Господ даје у Јовану 10 – овог пута се не ради толико о вратима, колико о начину уласка који често превидимо. Каже нам: „Ко у овчињак не улази на врата, већ се успиње на другом месту, он је лопов и разбојник” (Јован 10,1; КС). Прво тумачење ових речи тиче се лажног учитеља који тражи улаз у тор као пастир, али само себи на богаћење а овцама на уништење. Међутим, док посматрамо овог човека који покушава да уђе пењући се болно и полако уза зид, можемо да га видимо с другог становишта као илустрацију нечега што и сами често чинимо. Он забија прсте руку и ногу у пукотине у зиду, напреже се и бори се да се попне. Свако мало падне на дно и мора да почне изнова. После поновљених неуспеха постаје очајан и мисли да никад неће стићи на врх и самим тим ући у тор. А сво то време ту

су врата, отворена за њега на нивоу улице. Или их није видео или не жели да их употреби. Вероватно ово потоње, јер није могао да уђе кроз та врата као самозвани пастир, него само као покајана овца.

Каква је ово слика жалосне грешке коју тако често правимо у нашој тескоби да уђемо у искуство спасења или посвећења, пробуђења, или неког другог благослова који нам је потребан! Не улазимо кроз Врата, него запињемо да се попнемо неким другим путем – само-поправљањем, окретањем новог листа, одлуком да ћемо више времена да проводимо у читању речи и молитви, покушајима да више сведочимо и тако даље. Видимо стандард победоносног живота изнад нас, и сасвим смо сигурни да ћемо, ако бисмо могли да га достигнумо на овај или онај начин, бити у заједништву с Богом и испуњени Његовим Духом. Али управо је та потреба за постизањем оно што нас сво време поражава. Сво време се с муком пењемо, а Господ Исус стоји ту одмах доступан као наша врата, отворена на нивоу улице, и тако брзо можемо кроз њих да уђемо, само треба да будемо вољни да погнемо главу код Његовог крста. Сви ти разни и суптилни начини на које настојимо да се попнемо нису ништа друго него варијанте дела за која је Бог прогласио да не могу да нас уведу у смирење и одмор (Ефесцима 2,8-9).

Неко би могао да пита, да ли је погрешно радити ово што је споменуто? Наравно да није; све то има важну улогу у хришћанском животу. Али безвредно је ако је оно што Бог тражи од нас у одређеном тренутку покајање због нечега. Непризнат грех поништава сво наше верско деловање, као што је написано: „Шта ће ми мноштво жртава ваших?... руке су ваше пуне крви” (Исаија 1,11.15). Али људско срце би радије Богу понудило своја дела, ма како га то скупо коштало,

него што би се понизило да призна грех. То је разлог због кога је човек склон да иде путем дела; не жели да погне главу и прође кроз Врата. Такође је то разлог због кога је Бог одбацио спасење или посвећење по делима; пут дела често није ништа друго до замена за покајање. „Јер жртву нећеш: ја бих је принео; за жртве паљенице не мариш. Жртва је Богу дух скрушен, срце скрушено и поништено не одбацујеш, Боже.” (Псалам 51,16-17). Такав дух увек нађе пут кроз Врата.

Још један разлог због кога Бог одбацује дела као средство за улазак у благослов је то што тад Христос нема никаквог ефекта за нас (Галаћанима 5,4). Павле је рекао: „Јер, ако праведност (или било који други благослов) долази посредством Закона, онда је Христос узалуд умро” (Галаћанима 2,21; ССП). Што сам напетији и што се више напрежем и тежим нечему у својој хришћанској служби и што се више мучим да се попнем помоћу својих напора преко зида хладноће свог срца, више се удаљавам од благодати и од Бога и од Његових Врата, отворених за мене. У ствари се „трудим да утврдим сопствену праведност” и не потчињавам се очишћењу од греха у драгоцену Христову крви.

Штавише, такве тежње никад не стварају мир у нашим срцима, него само очај, јер никад заправо не осећамо да смо досегли врх зида. Али очај и терет нас напуштају и на њихово место долази олакшање, радост и захвала Богу, кад најзад видимо Исуса и Његово завршено дело на крсту. Силазимо са својих непокајаних тежњи ка тим драгим, прободеним стопалима, и у трену улазимо по вери у мир и одмор срца, који су нам тако дуго измицали. Заиста видети Исуса значи изгубити терет и ући у задовољство.

Синај или Голгота?

То што смо прочитали у претходном поглављу може да звучи као да је улазак кроз врата, која су Господ Исус, нешто једноставно и лако, али није. Кад смо осведочени о свом греху и одвојености од Бога, и кад решимо да нађемо мир и слободу, сотона ће доћи да омета наш напредак вешто смишљеним потешкоћама. Зато је важно да застанемо и помогнемо осведоченој души да надвлада битке које се воде у њеном срцу док настоји да приђе Вратима.

Сваки пут кад свест о греху допре до наше савести изгледа да се две особе боре за власништво над тим уверењем: ђаво и Свети Дух. С једне стране, ђаво га жели за себе да би нас заједно с њим одвео на Синај где ће нас осудити и поробити. Међутим, Свети Дух жели да нас заједно с нашим грехом одведе на Голготу и проведе кроз Врата у мир и слободу.

Ова два одредишта, гора Синај и Голгота, представљају два савеза; један је закон с горе Синај, „која рађа за робовање” (Галаћанима 4,24), а други с Голготе, савез благодати, који нам је донео и својом крвљу запечатио Господ Исус. Ђаво

жели да нас одведе на једно место, а Свети Дух на друго. На површини наш избор може да изгледа једноставно и очигледно, али у пракси то није. Ђаво често симулира глас Светог Духа узрокујући да неупућен хришћанин мисли да је Бог тај који га води на место осуде и ропства и да он зато мора да послуша.

Гора Синај је, наравно, историјско место где је Бог дао Десет заповести (2. Мојсијева 20). Десет пута је говорио из облака и огња и сваки пут је објавио велику моралну заповест која обавезује човека на оно шта треба, а шта не сме да ради. Тамо је дат основни савез закона којим је регулисан човеков однос с Богом. Једноставно речено, звучало је то овако: „Ово ради и живећеш” и „Ово прекрши и умрећеш”. То је још увек завет који људско срце најлакше разуме и на који његова савест најспремније реагује. У данашњем обичном животу то је за нас читав систем моралних и верских норми које је сваки човек разрадио за себе, као резултат моралног светла које је из различитих извора сијало у његовом животу.

Е сад, кад осећај неке врсте неуспеха притисне савест, ђаво одмах настоји да нас одведе Закону, кога смо назвали Синај, како би нас оптужио с обзиром на норме које смо тамо усвојили, али које нисмо успели да одржимо. Што су наши морални и духовни стандарди виши, постоји више тога за шта може да нас оптужи. С правом је назван „опадач браће наше” (Откривење 12,10). И не тужи нас само Богу, него и хришћанина самог себи. Ради то указујући на разне ствари, праве или замишљене, у којима хришћанин није испоштовао закон на који се обавезао, и тако ствара у њему осећај осуде. То је то што психијатри дијагностикују код својих неуротичних пацијената као „осећај кривице”. Нажалост, то је нешто што и многи хришћани здравог духа такође пречесто носе са собом. Извор свега тога је ђаво, а то што његовим оптужбама

даје снагу очигледно је Закон. Ово расветљава Павлове речи: „сила је греха закон” (1. Коринћанима 15,56).

Ове оптужбе обично имају два ефекта код хришћанина и то управо она која ђаво настоји да произведе. Прво, изазивају у њему реакцију само-оправдања. У Римљанима 2,15 читамо: „мисли међу собом туже се или правдају”. Оправдавање и потврђивање сопствене недужности сасвим је природна реакција на оптужбе; а то је управо оно што ђаво жели да радимо. Својим оптужбама нас је изазвао да покушамо да станемо пред Бога на темељу сопствене праведности и недужности; а он зна, као што би и ми требало да знамо, да на том темељу за нас нема ничега. Све што Бог има за грешнике доступно је под условом да признају да њихов грех представља оно што заиста јесу. Тако наше мисли непрестано круже, и једном половином себе се оптужујемо а другом се оправдавамо, и сво то време се само све више удаљавамо од Божије благодати и мира.

Тачно тај ефекат су имале оптужбе Јовових пријатеља на Јова. Сугеришући да су његова искушења дошла као последица неке погрешке с његове стране, изазвали су га да енергично тврди да је недужан, и на темељу тога је установио да се Бог бори против њега. Иако је био праведан човек, ипак је морао да буде сломљен, да би прихватио место грешника пре него што је поново могао да има мир с Богом.

Други ефекат ђаволових оптужби је да нас изазове да дођемо на терен самосталних напора и „стремљења”. Каже нам оно што нисмо, како би нас намамио на борбу да то надокнадимо у сопственој снази. Између осталог, оптужује нас да се не молимо довољно, не сведочимо довољно другима, не дајемо довољно Богу или да нисмо довољно понизни. То ради како би нас натерао да све то покушамо да остваримо

сопственом снагом. Сав његов циљ у овим оптужбама је да нас увуче у борбу стремљења и сопственог напора, а тиме и у право ропство. У том стању нас доводи до покушаја да се у благослов „успињемо на другом месту” (тежак је то и болан успон јер је зид висок!), уместо да уђемо кроз Врата, која су отворена на нивоу улице. И све то може да уради прерушавајући се као да нам Бог то говори. Али он је „лажов и отац лажи” (Јован 8,44; ССП). Иако изгледају као истина и заснивају се на Божијем закону, његове оптужбе нису ништа друго до полуистине и зато су још опасније.

Међутим, како ђаво настоји да допре до тог неуспеха који нам лежи на савести, то исто ради и Свети Дух. Али како Он то другачије ради! Он узима тај грех – и нас с њим – и одводи нас на Голготу код Исуса, наших Врата. Тамо нам показује да је тај грех, као и много тога другог, био очекиван и измирен и да је то учинио Господ Исус Христос својом смрћу на крсту. Било да је то што нам ђаво говори истина или лаж, Господ Исус је све то подмирио за нас. Ни најгоре што ђаво може да каже о нама не може да се упореди с тамним дубинама греха које су свом силином на крсту прешле преко Њега. Тамо и особа која највише осуђује саму себе налази само опроштење, очишћење и утеху. Зато је чињеница да смо грешници, за шта ђаво воли да нас оптужи, само пола истине. Друга половина је то да је Исус умро за нас и довршио своје дело на крсту како би нас спасао. То је нешто што нам ђаво никад не каже. Само нам благи Свети Дух то говори. Заиста, Његова је велика радост да „утеши све жалосне” (Исаија 61,2) и да то учини дајући нам нови поглед на Исуса и Његову крв, као и на Његово посредовање пред Богом за нас, чак и сада.

Ово откривење, кад га верник заиста види, има два ефекта на њега, која су управо супротна онима које сотона производи својим оптужбама. Прво, он слободно признаје

свој грех и осуђује себе. Ако су сотонине оптужбе утицале на њега да се оправдава и брани своју недужност, Божија благодат је, откривена на Голготи, утицала да призна свој грех. Чак не мора превише ни да се труди како би открио које су оптужбе истините а које лажне; одговор у Христовој крви је исти у сваком случају. Надаље, ако би могао да буде сматран недужним у једној ствари, постоји мноштво других у којима је безнадежно крив. У сваком случају, слаба му је корист да покуша да докаже своју недужност, макар и на једној тачки, пред крстом на ком је потпуни праведник умро за потпуног неправедника као што је он. Тако се у њему ствара тај став срца који у Божијим очима има велику вредност: оног скрушеног и раскајаног. У тренутку кад прихвати тај став долази на тло откупљења, где га Бог не обасипа ничим другим него благодаћу.

Друго, поглед на Голготу и њено значење подстиче га не само да слободно призна свој грех, већ и да се одмори од самосталних напора да се поправи. Можда ниједан стих не изражава дубље ефекат доласка пред крст, од онога у Исаији 30,15, који каже: „Ако се повратите и будете мирни, избавићете се, у миру и уздању биће сила ваша”. Тридесето поглавље Књиге пророка Исаије описује сву озбиљност ситуације у којој се нашао Израел кад су их непријатељи напали са севера. Суочени с тим, прибегли су савезу с другим народима, посебно с Египтом, ком су послали изасланике тражећи помоћ. Исаија ступа на сцену с речима: „Тешко синовима одметницима, говори Господ, који састављају намере које нису од мене.” Он објављује да ће „Мисирци [Египћани] узалуд и напрасно помагати”, јер је главни узрок њихове невоље то што су одступили од Господа. Из тог разлога је Он довео на њих вавилонску војску, да их понизи и укори. Зато их позива да Му се врате у покајању.

На ово су људи лако могли да одговоре: „Добро је вратити се Господу, али од каквог је то значаја у ситуацији као што је наша, кад смо опкољени непријатељима?” А Исаија би без сумње рекао: „Од сваког је значаја, јер кад се позабавите својим погрешним односом с Богом, бавите се и основним узроком својих тренутних проблема.” „Али”, могли би они да одговоре, „шта да радимо у вези вавилонске војске?” „Ако се вратите Господу”, одговорио би Исаија, „можете да budete мирни у вези тога, јер Бог никад неће пропустити да учини што је потребно за оне који се, пошто су се покајали, смире у тихом поуздању у Његову преовлађујућу и обнављајућу благодат.” Ово је, дакле, порекло и значење овог обећања: „Ако се повратите и будете мирни, избавићете се.”

Исто важи и за нас. Пошто се вратимо, то јест пошто се покајемо, можемо да имамо мир, јер видимо да је Исус извршио своје дело на крсту за нас. Пре свега можемо да будемо мирни у вези своје праведности, која је задобила врло штетан ударац и у нашим очима и у очима других, због греха од кога морамо да се покајемо. Видимо да је драгоцену Исусова крв предухитрила и отплатила управо тај грех који признајемо и осигурала нам савршену праведност пред Богом, и можемо да се смиримо знајући да смо свети пред људима. Заиста, тек кад смо задовољни тиме што немамо другу праведност ни пред Богом ни пред људима, налазимо мир. Али кад то најзад примимо, како диван одмор имамо од узалудних настојања да се сами оправдамо! Можемо да кажемо: „Ако други мисле да сам слабић, у праву су – али ја сам слабић који је нашао мир у крви Његовог Крста”, и спремни смо да им дамо управо то сведочанство. Најзад смо научили да победимо сотону Јагњетовом крвљу и речју свог сведочанства (Откривење 12,11), тако да су наша срца слободна. Стојимо пред Богом и крећемо се међу људима са сведочанством:

*Ово је сва моја љаведност:
ништа осим Исусове крви.*

Поврх тога, кад смо се вратили, можемо да будемо мирни у вези са последицама нашега греха и ситуацијом у коју нас је то можда довело. Све до тренутка нашега покајања, ситуација у коју смо се довели наша је одговорност. Како простремо кревет, тако ћемо и лећи, или, вероватније, махнито учинити највише што можемо да из њега изађемо. Али оног тренутка кад се покајемо и ставимо кривицу тамо где припада, на саме себе, свемогућа Исусова крв се појављује у наше име пред Богом и Он је онда вољан, Христа ради, да преузме одговорност за нашу замршену ситуацију. Кад је то учињено, можемо да се одморимо. Он прво покајнику даје мир кроз Исусову крв, а потом се бави датом ситуацијом. Као што је неко рекао: „Бог опрашта брљивцу и збрку доводи у ред” (игра речи на енглеском: *God forgives the messer, and unmesses the mess*; прим. прев.), то јест, Он од збрке прави свеж материјал за нову сврху љубави.

Ово је виђење благодати које је било дато Јеремији кад је посматрао лончара док је радио (Јеремија 18,1-6). Кад је лончар видео да суд од глине у његовим рукама није онакав какав је хтео да буде, могао је само да га одбаци. Уместо тога, он „начини изнова од њега други суд, како беше воља лончару да начини”. Бог, такође, жели да учини исто са свим нашим поквареним посудама кад се уистину покајемо, било да је тај покварени суд цели наш живот, или само један дан у том животу; био то сложен скуп околности или само однос с неком особом који смо покварили. И док се смирујемо као покајани пред крстом и предузимамо све кораке које нам је показао као потребне, гледамо Га како за нас ствара нову сврху. Из нашега хаоса Он изводи ред, а ми остајемо задивљени и захвални. Нова

сврха коју је створио може да буде помешана с поправљањем али благодат нам гарантује да ће то бити нешто на бескрајно добро и ми налазимо мир и одмор.

Дакле, вредност Христове крви се не протеже само на наш грех него и на околности повезане с тим грехом. Ово је призор снаге Христове крви која доноси бескрајно олакшање и мир измученој, покајничкој души и даје јој смирење од тескоба, сведочећи о благодати њеног чудесног Бога.

* * * * *

Исто обећање смирења важи и за наше бављење квалитетима за које знамо да нам недостају у животу. Осведочени смо да нам недостаје љубави према некоме, или вере у извесној ствари, или да је наш молитвени живот слаб. Као што смо већ видели, ђаво жели да нас оптужи за све то како би нас изазвао да уложимо све могуће напоре не би ли надокнадили све то сопственом снагом. Али Свети Дух нас с нашим осведочењем одводи на Голготу где нас подстиче на покајање, после чега можемо да се смиримо од свега тога.

Често се, ипак, чини да читамо овај стих као да гласи: „Ако се повратите и предузмете нешто, избавићете се”. Знајући да некога не волимо довољно, настојимо да имамо више љубави. Свесни да нам недостаје вере у нечему, трудимо се да имамо више поуздања. Осведочени да се не молимо колико треба, доносимо одлуку о томе колико времена ћемо проводити у молитви сваки дан убудуће. Проблем са свим овим је што ми све радимо уместо да то буде Христово дело. Знамо, или би барем требало да знамо „да добро не живи у мени, то јест у телу мом” (Римљанима 7,18) и зато можемо да будемо скоро сасвим сигурни да ће од тога произаћи мало шта вредно.

Међутим, брига Светог Духа није да нас најпре подстакне да покушамо да будемо бољи, него да се дубоко покајемо од греха. Он не жели да покушамо да више волимо ту особу, него да се покајемо од зависти или критичког односа према њој, и тако даље. Пошто смо се покајали, Свети Дух нас позива да нађемо мир и одмор код крста, где је грех очишћен.

Док остајемо смирени на том ниском месту као грешници, Исус улива у наше срце своју љубав према тој особи, љубав која ће нас понекад послати код ње да исправимо оно што је било погрешно, и даје нам стрпљење с њом које пре нисмо имали. На том ниском месту, на ком признајемо своју бригу, Он нам даје своју веру, „веру у Сина Божијега” (Галаћанима 2,20). Ту ће нас, такође, повести у побожност какву Он жели у свакој прилици. Зато, уместо да покушавамо да се „успињемо на другом месту” у победу, улазимо у њу кроз Врата, док се сагињемо у покајању код крста. На тај начин налазимо стварност речи: „А ја више не живим, него живи у мени Христос”, јер улазимо у Његову љубав, стрпљење и победу, а не нашу. И зато из искуства сазнајемо шта значи: „Ако се повратите и будете мирни, избавићете се”.

Једна илустрација ће нам на овом месту помоћи да разјаснимо примену начела укључених у обећање: „Ако се повратите и будете мирни, избавићете се”. На извесном месту у Источној Африци, које је било право средиште пробуђења, дошло је време духовног захлађења и изгледало је као да је, некад радосно сведочанство у заједници оних који су се ту састајали, умрло. Хришћани су то знали и признавали, али се духовна глад настављала. Онда је код њих дошао један афрички хришћанин из другог дела земље, човек пун ревности, који је мислио да „зна све одговоре”. Оптужио их је за хладноћу и рекао: „Није ни чудо, кад је суседна општина

у целости паганска, а ви не чините ништа да тамо проповедате Јеванђеље.” Позвао их је да се заузму и почну да одржавају састанке на отвореном.

Побожни вођа из локалне групе одговорио му је с великом мудрошћу: „Сасвим си у праву: хладни смо. Признали смо то Богу и покајали се. Али нећемо да запињемо да учинимо ово или оно да бисмо вратили благослов, не чак ни улично проповедање. Пошто смо се покајали, остаћемо мирни као грешници под Исусовом крвљу, све док Богу не буде воља да нас поново сусретне. Наравно, Бог их је убрзо сусрео, Свети Дух је поново почео да делује међу њима и сви су до једног поново били испуњени слављењем због новог погледа на Исуса. Њихове чаше су биле тако пуне да, кад су отишли у куповину у ту паганску општину, нису могли себи да помогну, него су морали да сведоче о Исусу онима које су сусретали у продавницама и другде. Убрзо је један човек био спасен, па други, па трећи, и у том месту је започело дело благодати. Тако су открили делотворност пута покајања и смирења, јер је то довело Исуса у њихову ситуацију, и могли су да пођу тим путем само зато што су видели делотворност Његовог довршеног дела на крсту за њих.”

* * * * *

Колико другачије онда Свети Дух делује од ђавола. Док сотона оптужује само да би донео очај, ропство и напрезање, Свети Дух нас осведочава о греху, само да би донео утеху, слободу и смирење. Заиста, распознавањем ових чињеница можемо да научимо како да видимо разлику између сотониних оптужби и осведочења Светог Духа. Ако је укор приговарајуће природе, то јест, ако окривљује без икаквог циља, ако је нејасан и уопштен, уместо прецизно дефинисан, онда можемо да

знамо да је то, по правилу, сотонина оптужба. Али ако је укор јасан и прецизно дефинисан и ако инстинктивно знамо да само треба да будемо вољни да кажемо „Да” и да се покајемо како бисмо имали мир и утеху, онда можемо да будемо сигурни да је то глас милостивог Светог Духа и можемо без устезања да послушамо Његово осведочење и окренемо се ка Голготи.

*Пог Законом и њејовим десетјосјруким бичем,
Учећи, авај, колико је тјачно,
Да шјто више јокушавам, јре умирем,
Док Закон виче: Ти! Ти!! Ти!!!*

*Безнадежно је и даље бијка беснела,
„Ох, јадни човече”, чуо се мој јлач,
И шражио сам ослобођење каквим јог
исјашјањем,
Док је моја душа јлакала: Ја! Ја!! Ја!!!*

*А онда је дошао дан кад је моја борба сјала,
И моје руке и ноје јресјале да се шресу,
У јодножју дрвјта јде је Хрисјос умро за мене,
Јецао сам јласно: ОН! ОН!! ОН!!!*

Видети Исуса као пут

Слика Господа Исуса као врата припада почетку хришћанског живота. То је најважнија порука коју непрепорођен човек треба да чује кад, осведочен о свом греху, жели да се врати Богу и нађе спасење. Ми смо, међутим, применили ову слику врата из претходног поглавља на потребе верника. Зато што је и верник понекад врло хладан и поражен, и што понекад то траје веома дуго. Кад напослетку дође у исправан однос с Господом, улазак у изобилнији живот представља за њега значајну кризу. У сваком случају, начела благодати која су му открила Врата увек су ту за њега. Улазак у сваки будући благослов увек је „у Христу Исусу, Господу нашем”, а ући се мора покајањем и вером. Међутим, читалац ће се спасти забуне мешајући једну ствар са другом ако, док чита ово поглавље, на слику врата гледа као на нешто што се односи на почетак хришћанског живота или на неку каснију кризу. Оно што сада следи, односи се на сам хришћански живот после уласка кроз Врата и бави се питањем како наставити са искуством благодати у које смо ушли.

Сад се поставља питање шта се налази иза врата? Писмо је могло да нам представи врата која воде у кућу или башту. Да

је тако учињено, закључили бисмо да нас Господ Исус уводи у статично искуство спасења, мира и светости, и да ћемо, кад једном уђемо, мање-више тамо да останемо, уживајући све те благодати, без икакве сталне сарадње с наше стране.

Писмо нам, међутим, даје слику врата која не воде у кућу или башту, него на пут. Господ Исус каже: „О како су уска врата и тесан пут који води у живот” (Матеј 7,14; ССП). Врата нас очигледно воде даље, на пут – заиста на аутопут који се протеже право пред нама. Пут је нешто по чему ходаш; нема ничег статичног у вези с њим. Све је трајно, све је у садашњем времену; после једног тренутка, долази други. Ход је једноставно први корак који се непрестано понавља.

Ово је одабрана слика хришћанског живота у Новом завету: ход. Посланице обилују овом речи да би нам показале да Христа треба непрекидно да доживљавамо. Нагласак није на прошлости, него је све време на садашњости; не на ономе што је Христос учинио за мене пре више година, него на томе шта ми је Он сада, у овом тренутку, и после овог тренутка у следећем. У овом тренутку треба да будемо у миру с Богом кроз Исуса; и после овог тренутка у оном следећем треба да будемо у живом заједништву с Њим, и тако у наредном тренутку и оном после њега. Овде нам прошле кризе не помажу. Искуство врата је било битно, али је сада прошло. Можда можемо да посведочимо како смо били спасени или благословени на посебан начин, одређеног дана, али Бог не жели да се непрестано враћамо на то у свом уму, већ да живимо с Њим сваког тренутка у садашњости, где ће нам Он бити све што нам је потребно.

Можда ћемо да питамо како је овакав ход у сталном заједништву с Богом могућ? Како људи као што смо ми,

у околностима какве су наше, могу да уживају овакав сталан ход? Уз зле склоности у нама и грех око нас, зацело смо суочени с нечим што изгледа као непроходна мочвара. Нема сумње да нам се захтев да се пробијамо кроз то, на путу у небо, чини као ругање.

Кад би то било све, било би немогуће, и Бог зна да победа не би долазила у обзир. Такав ход захтева постојање пута, аутопута, по ком ће се ходати. Сваки пут кад се нека неразвијена земља отвори, прво на чему се ради је градња аутопутева. И најбољи аутомобили су безвредни без њих. Исто важи и за наш нови живот. Потребан нам је пут кроз и преко свега што ће учинити ход сталног заједништва с Богом могућим; пут који је тако добро асфалтиран и прав да будаласти, колебљиви људи, као што смо ми, могу њиме да иду у миру и сигурности.

То је управо оно што нам је Бог омогућио. Он који нам је обезбедио врата није пропустио да нам обезбеди и пут који нам је тако потребан пошто уђемо кроз врата.

Када посетим Сједињене Државе, често се возим великим аутопутевима, посебно оним од Њујорка до Чикага (*New York, Chicago*). Неких 1.300 км се протеже брз аутопут с раздвојеним колничким тракама без иједног пресека или семафора. То је чудо инжењеринга. Где се налазе мочваре, аутопут је изграђен високо изнад њих; тамо где су планине, пробијени су тунели кроз њих; где су шуме, његова путања опет иде право кроз њих; тамо где су моћне реке, он их премошћује.

Једном приликом, док сам возио овим аутопутем, допустио сам себи да мало разгледам терен кроз који смо пролазили и да упоредим наше брзо, лако путовање с дугим, болним путовањима првих пионира у њиховим покривеним колима,

док су крчили себи пут ка новом животу на Средњем западу. Путовање за које је мени било потребно неколико сати, њима је трајало недељама и месецима, док су се борили с тешким, неистраженим тереном, климатским опасностима и непријатељски расположеним Индијанцима. Како сам био срећан што је за мене припремљен аутопут! Разлика је била управо у томе.

На исти начин је Бог у Јеванђељу припремио аутопут за људе, не боље него што смо и сами, којим можемо да се крећемо једноставно и лако кроз све опасности које би иначе напредак чиниле немогућим. Тај аутопут је предсказан у старозаветном пророчанству, као и заиста све друго о нашем откупљењу. Исаија је имао то виђење и написао је: „И онде ће бити насип и пут, који ће се звати свети пут; неће ићи по њему нечисти, него ће бити за њих; ко узиде њим, ни луд неће заћи” (Исаија 35,8).

Који је то пут, онда, који је Бог обезбедио? То је сам Господ Исус. Он каже: „Ја сам пут... нико неће доћи к Оцу до кроза ме” (Јован 14,6). Онај који је рекао: „Ја сам врата”, сада каже: „Ја сам пут који се налази иза тих врата”. И врата и пут су једна те иста блажена Особа. У Њему не постоји само искуство врата, тај тренутак духовне кризе којим почињемо, него и непрекидно садашње искуство ослобођења, радости и силе.

На овај начин су први хришћани схватили хришћански живот. У Делима апостолским увек упућују на оно што су нашли у Господу Исусу као на пут. Не мање од шест пута се у Делима на хришћанство упућује као на „овај Пут” (Дела 9,2; 19,9.23; 22,4; 24,14.22).¹ Заиста, у тој књизи оно не носи

¹ *Revised Version* (Ревидирано издање, односно британско прерађено издање *King James* Библије – прим. прев.) износи „овај пут” чак и јасније у овим стиховима од ауторизованог издања.

друго име. Њима Исус није био само Врата, него и Пут по ком и с којим су непрекидно и радосно ходали.

Без Исуса Христа, грешник је суочен са зидом који га искључује, док светац мора да се бори с непроходним мочварама. И зид и мочваре симболизују једно исто: грех. Ако је грех то што блокира грешников улазак, грех је то што омета свечев напредак. С грехом око себе у свету, и с грехом који настоји да му приђе у срцу, како може да се нада да ће ходати у заједништву с Богом? Ако су грешнику потребна Врата, свецу је потребан Пут – саграђена магистрала, припремљен пут, којим може да се креће у смирењу, радости и сили, кроз (или боље преко) мочвара греха. Као што смо рекли, Исус Христос је пут смирења, радости и силе, баш као што је врата за улазак.

Важно је, међутим, да видимо да Га то што Га чини вратима, чини и путем. Нису Господа Исуса вратима учинили Његов живот и учење, него Његов крст, Његова крв и довршено дело за грех. Та иста крв и довршено дело чине Га и путем за нас. Хришћански живот почиње откупљењем и одржава се откупљењем дуж целог пута. То значи да је то пут на ком се грех очекује, узима у обзир и завршава, чак и пре него што почне да постоји у нама.

Ни најгоре што можемо да откријемо о себи Њега не изненађује. Одговор на грех је увек ту; наравно, сам Пут је одговор. Ту осведочени светац не мора да очајава и неће му бити замерено, јер је његов грех очишћен, а заједништво с Богом учињено стварним оног трену кад тај грех призна. Заиста, не мора да се сматра човеком који је склизнуо с пута због својих многих греха незнања, ако их одмах призна, како му их Бог покаже.

Зато можемо овај пут да назовемо **Пут крви**. У ствари се у Посланици Јеврејима 10 за тај нови, живи пут у Светињу над светињама Божијег присуства, јасно каже да је Исусова крв (Јеврејима 10,19-22). Зато су чак и они који сами себе највише осуђују позвани да храбро приступе ближе тим Путем, јер је посвећен управо таквима. Исаија пророкује исту утеху овог Пута, као што смо видели, кад каже: „И онде ће бити насип и пут, који ће се звати свети пут; неће ићи по њему нечисти, него ће бити за њих; ко узиде њим, ни луд неће заћи... него ће ходити избављени” (Исаија 35,8-9). Истина, његов назив – свети пут – може у почетку да звучи застрашујуће, а израз „неће ићи по њему нечисти”, као да нас искључује.

Али ко онда иде њим? Не каже „они који никад нису били нечисти”, па чак ни „они који су ретко били нечисти”, него „избављени”, то јест они који су у више или мање наврата били упрљани грехом, али су откупљени Христовом крвљу и непрекидно бивају очишћени – толико често колико је потребно. Ово даје људима, ништа бољим од нас, шансу за свакодневни, сат по сат, ход у заједништву с Богом, и док то чинимо, узима од наших душа сва стремљења и напоре. Јер „Ако ли у виделу ходимо, као што је Он сам у виделу... крв Исуса Христа, Сина Његовог, очишћава нас од сваког греха” (1. Јованова 1,7).

Овај пут није само Пут крви, него је и **Пут покајања**. Ако је то што чини Исуса вратима Његова крв, она Га чини и путем, где су кораци покајања и вере којима смо ушли кроз врата сада стално понављани кораци којима ходамо њиме. Нису то две поруке, једна за неспашене и друга за спашене, него је то исти блажени Господ приказан и једнима и другима, а одговор који се захтева од свих је покајање. Увек мора да буде тако кад говоримо о Исусовој крви. Ако она, с једне

стране, објављује да је грех за нас окончан, такође захтева, с друге стране, да га признамо, јер Његова крв чисти само онај грех који је признат као такав.

Кад је Господ Исус рекао: „Ја сам пут”, додао је и „истина и живот.” Ове две речи не уводе две потпуно нове мисли, већ се односе на „пут” и одређују га. Као да је рекао: „Ја сам пут — а то је пут истине и живота”. То значи да светло истине увек сија на том аутопуту, непрестано нам показујући истину о нама самима и нашем греху. Мисли и реакције нашег срца, речи с наших усана и дела наших руку, светло Истине осветљава као грех сваки пут кад су то, а од нас се захтева да непрекидно будемо сагласни с Богом под тим осведочењем и да се покајемо. То је то што Јован назива „ходом у светлости, као што је Он у светлости”. Ако смо вољни да кажемо Богу „Да” под Његовим светлом, онда „имамо заједницу један с другим, и крв Исуса Христа, Сина Његовог, очишћава нас од сваког греха”. Међутим, ако одбијемо да кажемо „Да” и покајемо се, ход с Исусом се зауставља. Склизнемо с аутопута и затичемо се у тами у којој смо много мање у стању да видимо грех следећи пут. Ускоро ћемо се, ако наставимо да одбијемо, поново борити у мочварама. Хвала Богу, увек можемо да се вратимо на пут, оног тренутка кад смо спремни. Једноставни кораци покајања и вере у крв Господа Исуса, по којој смо на почетку ушли кроз врата, само морају да буду поновљени и враћамо се с Њим у светло. „Ако признајемо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше, и очисти нас од сваке неправде” (1. Јованова 1,9).

То је оно што Исаија подразумева под изразом свети пут. То је оно што ми можемо да назовемо еванђеоском светошћу, чији главни елемент није да никад не сагрешимо, већ да мрзимо грех, осудимо га и признамо Исусу чим сагрешимо. Осим тога, према

1. Коринћанима 1,30, Исус је постао наше освећење (то јест, светост). Постао нам је оно што ми сами за себе не можемо да будемо. Затичемо се обузети силом која није наша и светошћу која такође није наша – све припада Њему, Христу који живи у нама. Зато победа увек долази кроз покајање, које је повезано с једноставним поуздањем у Њега да ће нам бити оно што је обећао. Славна је чињеница да не морамо да будемо поражени ни тренутак дуже него што нам је потребно да препознамо грех као такав и донесемо га Господу Исусу у исповеди. Тад Он, не само да нас чисти и ослобађа, већ у том тренутку, док се поуздајемо у Њега, постаје наша победа. Шта је ово друго, него непрекидно пробуђење? Пут истине је и Пут живота.

И најважније, тај пут значи **једноставно ходати с Исусом**. Средишњи израз Исаијиног пророчанства је „Он ће бити с њима” (Исаија 35,8 на маргинама). Он је обоје: пут и онај који хода поред нас тим путем, носећи на својим плећима одговорност за све наше послове. Можемо да идемо у куповину са Исусом, или на посао, можемо с Њим да обављамо најниже кућне послове, као и да преузимамо највеће одговорности у својој професији. Ако смо очишћени од греха, док идемо тим путем често ћемо да Му се обраћамо током дана и тражимо Његово вођство или помоћ, или ћемо једноставно да му дајемо славу због Његове љубави и довољности. Ни у једном делу живота не смемо да будемо независни од Њега. Његова присутност треба да прожима миром све што чинимо. Ако је тај мир из било ког разлога нарушен или разбијен, знамо да је дошао грех и морамо да се покајемо, јер је мир који долази у наша срца од нежалошћеног Светог Духа владар над свиме што радимо и мислимо (Колошанима 3,15).

Често сам знао да се насмејем шармантном али уверљивом сведочанству једног мог пријатеља, које ми је испричао пре неког времена. Он је евангелизатор и углавном не може да

седи у цркви са својом женом, јер често проповеда. Једном приликом је имао слободну недељу и радовао се што ће отићи у цркву с њом и што ће седети поред ње. Она је била на спрату и припремала се за полазак, а њему се учинило да се превише задржала. Постао је нестрпљив и довикнуо јој је:

„Шта толико радиш тамо горе? Не могу више да се вучем по кући чекајући те!”

Она му је одвикнула:

„У реду, у реду, долазим! Немој да будеш тако нестрпљив!”

Док су ходали ка цркви, били су необично тихи. Нису имали ништа да кажу једно другом! Тад му је Господ проговорио и рекао му да је склизнуо с аутопута. Покајао се одмах ту на месту, окренуо се ка својој жени и рекао:

„Драга, жао ми је што сам викао на тебе. Молим те, опрости ми. Није требало то да урадим.”

Стиснула му је руку. Али је још увек међу њима владала тишина. А онда је најзад проговорила:

„И мени је жао што сам се увредила јер си викао. И мени је потребно опрштење.”

Оно што се догодило тог дана било је да су обоје склизнули с аутопута, он с једне, а она с друге стране, остављајући Исуса самог. Али Он је прво позвао назад себи мужа а затим и жену, и они су се срели поред Његових ногу; затим су сво троје заједно отишли у цркву аутопутем. А како им је тек благословено богослужење даровао те недеље!

* * * * *

Врата, дакле, говоре о почетку или о каснијој кризи, док Пут говори о текућим догађајима. И једно и друго нам је потпуно осигурано у Господу Исусу.

Дакле, ако постоји нешто важније од уласка кроз врата, то је наставак хода на путу. Пошто смо прошли кроз њих, бићемо заузети ходом све до краја наших дана. Али чудно је то што тај ход представља нашу највећу потешкоћу. У поређењу с лакоћом којом смо ушли кроз врата, ход се чини изузетно тешким. Одржавање тог чилог, живог заједништва с Богом који смо имали на почетку, често је веома тешко. Постање тешко одржати Његов мир у срцу. Чини се да је тешко наћи благодат за свакодневни ход; молитва, Библија и богоштовање нам постану нереални. Откријемо да нам је тешко да будемо делотворни сведоци за Христа и да покажемо усхићење и светост као што би требало.

Зашто је то тако?

У основи је та потешкоћа настала због чињенице да не видимо Исуса као пут, који онда покушавамо да створимо од других ствари које једноставно не делују. Неки сматрају да је молитва најважнија у њиховом хришћанском животу и за њих она постане пут. Други ће на то место ставити проучавање Библије или заједништво, или лично сведочење, цркву и свете тајне, или хришћанско дружење. Сматрамо да ћемо, ако будемо тако радили, заиста живети испуњеним хришћанским животом и тако те ствари претворимо у наш пут.

За неке је омиљена доктрина то што постане пут. Већини нас који посећујемо различите цркве у служби проповедања

често ставе у руку, или пошаљу поштом, коверту у којој је приложен текст написан руком поштиљоца. Веома често је то забринутост због нечега што се посебно истиче, због неког питања или доктрине која је по мишљењу аутора та једна ствар која недостаје у раду или ставовима цркве, а која би донела пробудићење и благослов. Неки хришћани проведу живот упорно настојећи да прогурају своју посебну тачку или црту. За њих је то постао пут и на том степену су потиснули Господа Исуса.

Међутим, ниједна од ових ствари није пут и само чине хришћански живот тешким и неплодним кад покушамо да их учинимо њим, макар и на малом степену.

Прво, оне немају одговор на грех, а грех је то што је сво време проблем хришћана. Сотона зна како да изазове наша срца на погрешну реакцију. Молитва, сведочење, заједништво, одлазак у цркву, и тако даље, не чисте грех и не дају мир кривој савести. Оно што не предвиђа и нема одговор за грех који долази, никад не може да буде пут за хришћанина.

Друго, вредност ових ствари зависи од тога како их обавимо. Али обављање је само наша тешкоћа. Налазимо да то не можемо, барем не онако како нам наша савест говори да би требало. И зато што не успевамо да их обавимо, оне не успевају да нас одведу у мир који нам је потребан. Или, ако мислимо да смо их добро обавили, оне онда пониште све добро које су могле да нам донесу, рађајући у нама страشان грех охолости.

Не само да оне не могу да нас одведу у мир, него тражење духовног живота делима може да буде изричито штетно на други начин. Недостигнути стандарди и неиспуњене дужности оптерећују и осуђују савест, и ми дахћемо и вучемо се под теретом. Павле је алудирао управо на то искуство, кад је

рекао: „и нађе се да ми заповест би за смрт која беше дата за живот (ако успем да је одржим)” (Римљанима 7,10). Човек који каже: „Ја верујем у молитву”, или „Ја верујем у сведочење” или у било шта друго, увек ће завршити проклет управо од тих ствари у које тврди да верује, јер ће пре или касније сигурно подбацити управо у њима. Тада ће га недостигнути стандарди само оптужити и он ће бити у њиховом ропству. Сви који су од дела Закона увек су под проклетством, јер према моралном закону, проклет је сваки човек који не изврши све у шта тврди да верује (Галаћанима 3,10). Једини у кога можемо да верујемо, а да не будемо проклети, је Исус, јер је Он дошао да нас откупи од проклетства недостигнутих стандарда, „тако што је ради нас постао проклетство” на Голготи (Галаћанима 3,13, ССП).

Само је Господ Исус пут; покушај хода на било ком другом путу значи само пад и очај. То не значи да не треба да вршимо споменуте ствари; наравно да оне треба да заузимају истакнуто место у животу хришћана. Али то не значи да су оне пут, којим их ми често створимо. Пут је само Господ Исус. Нико други неће одговарати нашим посрћућим ногама.

Неко би у овом тренутку могао да приговори да не сматра те ствари путем самим по себи, него путем ка Христу који је прави пут. **Међутим, нема пута ка Христу јер је сам Христос пут.** Није нам потребан пут ка путу. Управо нас тај мали пут ка путу поражава и чини да прави пут за нас нема ефекта јер не можемо тамо да стигнемо.

У првим данима железнице у Британији, неки градови су одбили да пруга пролази кроз њих, јер су се људи бојали да ће искре из локомотиве запалити њихова имања. Уместо тога, станице су постављане у предграђима, на огромну непријатност будућих генерација грађана, који су касније морали да изграде огранке до главне пруге.

Није тако с овим путем који је Христос. Он пролази право кроз страћаре градова-греха, где чак и Божије дете понекад допадне. Доступан нам је таквима какви јесмо и где јесмо: без молитве, хладни и поражени. Морамо само да признамо своје право стање и покајемо се од греха који га је изазвао и Божија благодат нас досеже тачно на месту на ком смо; тад смо очишћени и обновљени, те ту и тад улазимо на пут. Чим смо поново на њему, наше срце је испуњено слављењем и љубављу према Богу и сад смо жељни молитве и Библије, чезнемо да сведочимо другима о благодати коју смо пронашли. То једноставно значи да, с обзиром на молитву и проучавање Библије, средства благодати и светог живота нису пут ка Христу, јер Христос, кад Га нађемо такви какви јесмо и где јесмо, одмах постаје пут ка свему томе.

Велечасни Весли Нелсон (*Wesley Nelson*), из Чикага у Илиноису, у својој књизи, *Captivated by Christ*², каже:

„Овце не долазе на тихе воде да нађу пастира, него их он сам води поред тих вода. Христос је одмах доступан, ту где смо и таквима какви смо. Он заузврат постаје пут ка тим разним облицима богоштовања. Води нас у разне облике личне побожности и богоштовања, које највише одговарају духовним потребама сваког појединца.”

Ако не видимо ово као једини пут, бићемо испуњени осећајем беспомоћности и очаја кад нам срце постане хладно и изађемо из заједништва с Богом, кроз грех с наше стране. Чиниће нам се да је немогуће да се вратимо на пут благослова; превисок је, не можемо да га достигнуемо. То је у извесном смислу тачно. С обзиром да имамо скоро неограничену моћ да чинимо грех, уопште немамо моћ да се испетљамо из таме коју он доноси

2 *Captivated by Christ*. Издање *Christian Literature Crusade*, U.S.A.

сваки пут кад га починимо. И најбоље што можемо да учинимо је немоћно да нас избави. Али овај пут је осмишљен управо за људе у том стању беспомоћности. То је пут крви и из тог разлога је обнова потпуна и непосредна оног тренутка кад је човек спреман да призна неуспех. Осећај беспомоћности долази само зато што мислимо да повратак захтева да будемо бољи или да достигнемо неке стандарде. На тој основи смо поражени пре него што уопште почнемо, јер наши напори никад неће бити довољни да то достигнемо. Али ако видимо да је Исусово завршено дело пут, не морамо да будемо поражени, ни да останемо изван додира с Богом, ни тренутак дуже од времена које нам је потребно да назовемо грех његовим правим именом и окренемо се у вери Господу Исусу.

Да ли је могуће да смо годинама стављали кола испред коња; да смо последице стављали за узрок; да смо на место где треба да влада благодат стављали наша узалудна ситна дела? То је довољно да се објасне све тешкоће које смо имали од тренутка кад смо прошли кроз врата. Покушавали смо да живимо по делима, уместо по Исусу. Нисмо Га видели као пут.

Не варајте се, треба да будемо у сталном, побожном заједништву с Господом, изражавајући се у молитви и да се хранимо из Његове речи. Ако то немамо, то је зато што смо постали духовно хладни и што више нисмо у додиру с Њим. Ово је можда најсигурнији показатељ где се духовно налазимо у било ком датом тренутку. У таквом случају, лек није, као што се обично претпоставља, то да покушамо да се молимо више и читамо Библију редовније, него треба да идемо директно Господу Исусу и да се покајемо од хладноће и онога што ју је изазвало, те да од Њега поново примимо очишћење. Тек тад су молитва и проучавање Његове речи поново прожети славом Његовог присуства и постају усхићење, а наше сведочанство

другима постаје свеже и спонтано. То је тако једноставно! На овај начин налазимо да је Исус наш пут у побожност, а не да је побожност пут ка Њему – осим у толикој мери у коликој се у измирењу с Њим заправо молимо и што Бог, бавећи се нама, увек користи своју реч.

Рецимо то опет: молитва, проучавање Библије, сведочење и свет живот нису пут ка Исусу, него је Исус, нада грешника, тај који нас чврсто држи ту где смо и какви јесмо, пут ка свему томе.

Видети Исуса као коначни циљ

Сад кад смо видели пут Исусове крви и нашу потребу да идемо њиме у покајању и истинитој скрушености, морамо да се запитамо, куда тај пут води? Шта је његов крај? Ово је важно питање, јер различити циљеви које природно себи постављамо у хришћанском животу често се веома разликују од великог коначног циља тог пута; циља који је поставио Бог. Управо ова чињеница објашњава сталну фрустрацију коју тако често доживљавамо у свом хришћанском животу и служби.

Природно је да мислимо да ће нас пут покајања, понизности и преданости одвести у моћну службу за Бога, да ће нас Он у великој мери употребити за придобијање душа и пунити нашу цркву све већим бројем људи који Га траже; укратко, да ће све то водити у пробуђење и духовни успех. Много тога што смо читали о животу истакнутих Божијих људи нас је навело да у то верујемо. Читали смо да је постојало време кад су били сломљени пред Богом, време потпуне предаје и испуњења Његовим Духом, после чега се чинило да је Бог могао силно да их употреби. Како нам је лако да помислимо да ћемо, ако будемо и сами ишли истим путем, стићи до истог циља.

Чак и кад се потчинимо осведочењу Светог Духа и тежимо ка потпунијем покајању и предаји, имамо тај циљ на уму, у ком развијамо менталну слику онога што ћемо постати једног дана. Сећам се како ми је било непријатно кад ме је, пошто сам свом сараднику на пољу евангелизације посведочио како се Господ позабавио са мном, он упитао: „Да ли то значи да су твоји састанци постали плоднији, да је више душа било спашено?” Било ми је непријатно јер нисам могао да кажем да јесте, а осећао сам да је требало да буде тако и сигурно сам желео да буде тако. Био је то циљ који сам очекивао ја и сви други, и био сам узнемирен јер се није тако завршило.

Некад смо вољни да пустимо Бога да се позабави нама и доведе ствари у ред, јер сматрамо да ћемо на тај начин имати мир и срећу и да ћемо постати радосни, ослобођени људи, какви смо увек желели да будемо. То је циљ који имамо на уму. Други, опет, мисле да ће, ако прихвате да буду скрушени и покају се, то подстаћи другу особу да се такође покаје, па да ће доћи до толико потребног смањења напетости у кући. То је коначни циљ у њиховом уму док траже одговор од Господа: спокојнија ситуација у кући. Можемо овако да наставимо у недоглед. Нико од нас не треба да гледа даље од сопственог срца да бисмо сазнали који су то циљеви за које мислимо да воде ка потпуном одговору Христу, и који често постану мотив таквог одговора. С обзиром да нам Бог ретко допушта да постигнемо те погрешне, унапред замишљене циљеве, наш живот почињу да карактеришу многа настојања и фрустрације.

Да су такви циљеви погрешни, сасвим је јасно кад схватимо шта је Исус рекао да је прави крај пута. Да бисмо видели шта Његова реч о томе каже, вратићемо се на Јеванђеље по Јовану 14, одломак који смо већ спомињали и у ком Он каже: „Ја сам пут”. Пратимо дискусију у одломку. Исус је рекао

својим ученицима нешто изненађујуће: „куда ја идем знате, и пут знате”. Тома је одговорио (речено обичним речима): „То је управо оно што не знамо. Не знамо куда, и не знамо пут”. „О да, знате пут”, рекао је заправо Господ, „јер ја сам пут. Ако знате мене, знате пут.” Али куда тај пут води? Ка Оцу, наравно, јер је Исус додао: „нико неће доћи к Оцу до кроза ме”. Али ни Отац им није био непознат, јер је Он наставио: „Кад бисте мене знали онда бисте знали и Оца мог”. У овом тренутку се, прилично збуњен, придружио Филип и рекао: „Госпode! Покажи нам Оца и биће нам доста”. Управо у одговору на ово, Господ је изговорио оне чудесне речи: „Који виде мене, виде Оца”. Тако су открили да знају и Пут и Куда, јер је Господ Исус био и једно и друго. И нама је, такође, Исус обоје: и Пут и Куда. Налазећи Њега, људи нису нашли само пут, него и његов крај. Не морамо да идемо даље од Њега да бисмо нашли нешто што ће задовољити наше потребе. Он је коначни циљ свега што нам је потребно и једноставан, лако доступан пут ка том циљу.

У светлу овога можемо да видимо шта су неки од нас радили. **Користили смо Исуса и Његову крв као пут али за друге циљеве осим Њега.** Били смо спремни да учинимо све могуће да бисмо исправили ствари, понекад и сами плаћајући високу цену за то, јер циљ ка ком тежимо сматрамо веома пожељним. Врло озбиљна душа ће се молити: „Боже, платићу било коју цену за пробуђење, било шта само да уживам твоју силу у својој служби”. Али у сенкама око тих циљева често вребају суптилни мотиви личног интереса, самосвести и личне славе. Не чуди онда, што нам Бог, упркос очајничкој молитви, није допустио да достигнемо те циљеве. Чак и ако у нашим мотивима уопште нема личног интереса, све те ствари и даље не би требало да буду циљ или разлог због ког треба да дођемо у исправно стање с Богом. Наш циљ треба да буде сам Господ

Исус. Разлог због ког треба да се поправимо није то да имамо пробуђење или силу, или да би нас Бог употребио, или да добијемо неки благослов, него да можемо да имамо Њега. Наш грех је проузроковао да склизнемо из Његове руке; дошао је облак између Његовог драгог лица и нас, и ми по сваку цену желимо поново да нађемо и Њега и заједништво с Њим. То, и само то, треба да буде разлог кретања на пут покајања – не због неког другог мотива осим тог да желимо Њега. Он треба да буде циљ; али авај, други циљеви, све идоли, заузели су Његово место у нашим срцима.

Прича о десет губаваца које је Исус исцелио живописно илуструје ово. Од њих десет се само један, кад је открио да је исцељен, вратио да Му захвали и прослави Бога. Осталих деветоро је наставило својим путем, жељни да уживају у новом животу у који их је исцељење од губе увело. Њима је Господ Исус био само средство до циља, а циљ је био живот у здрављу. Али онај који је пао пред Његове ноге чезнуо је за заједништвом с Оним који га је исцелио. Није му био само средство, већ му је Он сâм био циљ.

Таква је понизност нашег дивног Господа, да је вољан у првим данима нашег духовног искуства да буде средство таквим циљевима као што су мир, срећа и сила. Заиста, кад се ради о људима и њиховим гресима, просветљење о личном интересу је све на шта Бог мора да апелује. Шта је друго апел Јеванђеља „бежите од гнева који иде”, него апел на лични интерес и самоодржање? И, као што сам рекао, Он је вољан ради нас да нам да да видимо Њега и Његов помирујући крст као пут који чини један такав бег могућим. Али неће нам допустити да наставимо да Га чинимо средством разним циљевима заувек, осим ако је тај циљ Он сам. Бог зна да сви други циљеви неће задовољити наша срца, јер смо створени

за Њега и немирни смо све док се не смиримо у Њему. Осим тога, такви циљеви, ако је то све на шта се наше жеље свODE, неће успети да задовоље Његово срце, јер нам Библија каже да је цела сврха Исуса на крсту била да нас помири „са собом” (2. Коринћанима 5,19). Поново, речено нам је да нас је Бог изабрао за себе, „Одредивши нас напред кроз Исуса Христа себи на посинаштво” (Ефесцима 1,5), и да је Исус дао самог себе за нас, „да очисти *себи* народ избрани” (Титу 2,14)

Зато Он допушта да будемо фрустрирани и разочарани нашим напорима после овог или оног циља, док најзад не дође до нас и не каже нам: „Дете моје, никад ти нисам обећао да ћеш, ако се потчиниш, покајеш и измириш са мном, имати спокојније околности, велику моћ, успех у служби, па чак ни пробуђење. Оно што ти обећавам јесте да, ако ходаш са мном и допустиш ми да ти покажем твој грех чим се појави и очистим те од њега, нећеш имати све те ствари него МЕНЕ. Нека ти ја будем циљ, и тај циљ ћеш сигурно постићи, и бићеш задовољан, неће ти недостајати ништа што је Божија воља за тебе.” Срамота је, међутим, да се, кад ово схватимо, осећамо помало разочарано. Морамо да признамо да није Он био тај кога смо заиста желели, већ смо радије хтели Његове дарове, а и њих из суптилних, себичних разлога! Као што каже хвалоспев: „Чезнуо сам за њима, а не за Тобом”. Зато нам и није допустио да их имамо!

Ово ми објашњава нешто што ме је збуњивало у првим данима моје хришћанске службе. Пре много година, док сам радио као евангелизатор, учинило ми се да су хришћани кључ у свакој ситуацији. Ако негде постоји блокада греха, онда Свети Дух не може да делује међу необраћенима. Могу да нађем, мислио сам, разне библијске стихове који ће подржати ово гледиште. Чинило се јасним да ће, ако се хришћани покају од

свог греха и исправе однос с Богом, Свети Дух бити слободан да делује у сили међу изгубљенима. Зато сам посветио сваку прву седмицу у својим кампањама разговору с хришћанима позивајући их на покајање, а Бог их је веома често увелико благосиљао и долазило је до правог покајања пред крстом. Али кад бисмо се друге седмице окренули необраћенима, ствари би понекад постајале веома тешке и није увек било моћног Божијег деловања које сам очекивао. Разлог је сада јасан. Наше покајање и поправљање односа с Богом било је средство за постизање циља, који је био спасење душа, уместо да циљ буде сам Исус. Сво време нам је поглед био усмерен на то да све доведемо у ред и зато Бог није могао на то да стави свој печат. Кајали смо се „под законом” у некој врсти погађања с Богом. Напослетку нас је Бог привукао себи у молитви и кад су душе најзад биле спашене, то није било зато што смо се ми покајали, него зато што је Бог милостив.

Требало је да се поправимо само зато што смо били у криву, и зато што смо волели Исуса и што Га је наш грех натерао да сакрије од нас своје дивно лице, а ми смо Га по сваку цену желели назад. Чињеница је да би такви обновљени, блистави хришћани били моћан подстицај изгубљенима да се обрате Христу, али то не треба да буде циљ због ког су се покајали.

Чудесно је ипак да се, кад смо спремни да будемо осведочени о свом греху зато што смо те друге ствари претварали у своје циљеве, и кад смо спремни да прихватимо Господа Исуса као наш једини циљ, Бог радује да нам с Њим да многе од ових ствари које тад не тражимо као прве. „Како, дакле, да нам с Њим све не дарује?” (Римљанима 8,32). А ко може да каже шта није укључено у Његову дарежљивост и „све” остало што жели да нам да? Шта то дивно Он не би учинио за оне који су спремни да иду с Господом Исусом ради њега самог!

Можда је најбоља илустрација овога случај кад је Соломон тражио мудрост (1. Царевима 3,5-13). Када му је Бог рекао: „Ишти шта хоћеш да ти дам”, понудио му је, такорећи, бланко чек. Уместо да тражи себичне циљеве, он је тражио само ово: „Дај дакле служи свом срце разумно да може судити народу Твом”. У објашњењу на маргинама стоји да је то „срце које слуша”, то јест нарав скрушености која је вољна да слуша Бога и која је вољна да прихвати да јој буде речено шта треба да ради. Бог је био толико усхићен што је Соломон то учинио својим циљем, да му је рекао: „Кад то иштеш, а не иштеш дуг живот нити иштеш благо нити иштеш душе непријатеља својих него иштеш разум да умеш судити; Ево учиних по твојим речима; ево ти дајем срце мудро и разумно.”

Добио је циљ који је тражио. Али то није било све: „А сврх тога дајем ти ишта ниси искао, и благо и славу, да таквог какав ћеш ти бити неће бити међу царевима свега века твог”. Бог је убацио, уз оно што је Соломон тражио, још много тога другог што је престало за њега да буде крајњи циљ и управо је из тог разлога то добио. Тако ће бити и с нама – кад престанемо да чинимо друге себичне ствари својим циљем и кад нам постане довољно да видимо Исуса као једини циљ, с Њим ће нам Бог дати све што је Његова воља за нас.

* * * * *

Управо смо размотрили циљеве ка којима тежимо, а који су **мањи од Христа**. Понекад се, међутим, затекнемо у потрази за циљевима који су **даље од њега**.

Можемо да признамо значај пута покајања и потребе за очишћењем Христовом крвљу. Такође можемо да будемо отворени за осведочење Светог Духа и спремни да се вратимо

пред крст кад је потребно. Али осећамо да благослов који тражимо и који нам је тако силно потребан још увек лежи негде даље. Ово у великој мери важи за нашу потрагу за благословима као што су: победа, сила, исцељење, пунина Духа, па чак и сâмо пробуђење. Верујемо да Христова крв и наше покајање сигурно обезбеђују пут ка том благослову, али не и сам благослов. Уверени смо да исправљање нашег односа с Богом, код крста, није ништа друго него припрема за Божије моћно деловање у нама. Али сматрамо да за то још морамо да се молимо, боримо и чекамо. Мислимо да сада треба да наставимо даље од Голготе ка неком другом месту у искуству, рецимо, Педесетнице, и да место покајања поред Исусових ногу морамо да оставимо ради неког позитивнијег положаја.

Ма колико то разумно звучало, резултат је увек исти – нисмо нашли циљ који смо тражили. И даље смо у потрази и незадовољни, и даље без ватреног сведочанства: „Нашао сам”.

Свакако Бог има нешто боље за нас од овога. Заиста има, али само ако видимо Његовог Сина као циљ и као пут. Ако је Господ Исус рекао да долазећи Њему људи нису нашли само пут ка Оцу него самог Оца, сигурно тиме говори да то важи и за све друге благослове које тражимо. Величанствена је истина да је Он сам, не само пут ка благослову, него и сам потребан благослов; не само пут ка сили, него наша сила; не само пут у победу, него наша победа; не само пут у посвећење, него наше посвећење; не само пут ка исцељењу, него наше исцељење; не само пут у пробуђење, него наше пробуђење, и тако редом за све остало. Он је учињен за нас свиме што нам је потребно. У Њему телесно пребива сва пунина божанства, као што каже Павле, и у Њему смо и ми испуњени (Колошанима 2,9-10). Долазећи Му као грешници, као што то често морамо, налазимо да је Он **управо ту** све што нам је

потребно. Не морамо да идемо даље од крста у благослов који замишљамо да лежи негде другде. Педесетницу не налазимо на Дан педесетнице него на Голготи, где се грешници кају, као и пробуђење и све друге благослове. Пут и циљ су једна Особа и проналазе се заједно у једном тренутку узастопног покајања и вере.

Сада смо у стању да разумемо разлоге за многе фрустрације у духовном животу. Тражили смо мир, светост, победу, пробуђење као благослове, али тражили смо то осим Господа Исуса и уз Њега, и из тог разлога су нам измакли. Молили смо се и борили се за њих и настојали да испунимо сваку врсту услова, али узалуд. Чак смо били вољни да пођемо понизним путем Исусове крви и да Га пустимо да нас осведочи о греху и доведе нас у покајање; али чак и тад смо на велико крштење љубави и силе гледали као на нешто што тек треба да примимо.

Насупрот томе, размислимо поново о моћним Павловим речима: „Јер је Христос свршетак закона: који Га год верује оправдан је” (Римљанима 10,4). Џ. Б. Филипс (*J. B. Phillips*), у свом познатом колоквијалном преводу Посланица, наводи: „Јер је Христос довршетак борбе за оправдање по Закону свакоме ко верује.”¹ Како богат израз: Христос је довршетак борбе! Оно за шта су се најрежнији Јевреји борили у то време била је праведност. Није то, пре свега, била лична праведност карактера, него нешто веће од тога; то је значило да се буде у исправном односу с Богом. Док пролазиш кроз Посланицу Римљанима, корисно је да сваки пут кад наиђеш на реч „праведност” читаш „исправност с Богом”, јер то даје значење речи онако како ју је Павле користио. Управо да би достигли

1 *J. B. Phillips* у књизи *Letters to Young Churches*.

ту исправност с Богом, Јевреји су се борили да одрже Његов сложен закон, али их је неуспех да то учине само осуђивао у срцима, а уверење да су у исправном односу с Њим на тој основи чинило се све даљим, што више покушавају.

Тачно у том стању потребе је дошао апостол са својом славном поруком: „Христос је довршетак борбе за исправност с Богом свакоме ко верује”. Христос је за њих однео на крст проклетство Закона који су тако често кршили и сада им је Његова крв урачунала савршену исправност с Богом чак и док су још увек били грешници, под условом да се покају и верују у Њега. Оно што им је некад био далек циљ с многим борбама, сада је постао почетак и темељ новог живота примљеног од Христа, одакле су могли да наставе. Дата им је привилегија почетка на крају!

Међутим, Господ Исус није само довршетак наших борби за исправност с Богом, него и за све друго: мир, победу, светост, исцељење, пробуђење. Како смо се борили да добијемо те благослове; како смо се болно понекад предавали; како смо се много молили; колико смо се одрицали и мучили, какве смо битке водили да своја грешна срца учинимо мање грешнима. Али долазећи Њему у беспомоћном покајању и признању греха, долазимо Ономе који је у тренутку нашег понижења управо тај благослов за који смо се борили у тако много других смерова. Он је наш мир; Он је наша сила; Он је наша победа; Он је наше пробуђење. Нема ничега изван Њега.

*Бунар је дубок, а ја њражим
Гушљај воде живота;
И нико не може да удовољи жељи моје душе
За љубљајем воде живота;
Све док се не приближи онај што ће чути вайај,*

*Помоћник људима у време пошребе,
И ја ћу, верујући, заиста пронаћи
Да је Христос ња вода живоја.*

Колико често је то, међутим, другачије са озбиљним хришћанима? Никад нећу заборавити проповед на конференцији у Алзасу (*Alsace*) пре много година, кад сам имао привилегију да радим с једним афричким вођом, који је био дубоко поучен о Господу и који је поседовао редак дар буђења вођства. Господ је дубоко деловао, многи су били осведочени о свом греху и раскајани, те су долазили Исусу са свиме што им је показао, бивали дивно ослобођени и враћали се кући са „чашама које су се преливале”, славећи Бога. Онда нам је пришла једна мала група људи који су присуствовали конференцији и били благословени као и многи други, и питали нас да ли бисмо хтели да говоримо сутрадан на њиховом молитвеном састанку за пробужење у оближњем граду. Рекли су нам да су се годинама састајали два до три пута седмично, молећи за пробужење, и сада ће се, наравно, молити за то више него икад. Тек уочи састанка нам је синило о чему се ту ради. Били су ту људи који су изнова видели Исуса, који су били осведочени о свом греху, клечали поред Његових ногу и били изнова испуњени Њиме – и сад су хтели да наставе да се моле за пробужење!

То је значило да су видели Исуса само као пут у пробужење, а не као само пробужење. Бог им је благо, кроз уста тог афричког вође, показао да раде исто што су радили и многи други људи у данима када се наш Господ Исус први пут појавио на сцени у Јудеји. Они су још увек чекали и молили се за долазак свог Месије, док је Он све време стајао тамо међу њима, непознат и непризнат. Можда у то време није испуњавао њихову менталну слику о томе шта ће Месија

бити, али Он данас седи с десне стране Величанства на небесима, уистину Месија. На исти начин, оно што Бог чини у нашим срцима у смислу осведочења о греху и раскајаности, можда неће испунити традиционални концепт пробуђења; али ако је Исус поново дошао на средишње место, буди сигуран — то је пробуђење; и ко зна где ће то да се заврши ако наставимо да ходамо с Њим?

Можда ће се неко питати да ли се онда треба молити за пробуђење? Наша прва одговорност је да сами будемо пробуђени, да имамо сведочанство да смо дошли до краја наше борбе, и да смо нашли Исуса као све што нам је потребно. Онда ми и други из заједнице можемо да се молимо да оно што је Бог учинио у нашим срцима, учини и у другим, у кругу који ће се непрестано ширити. Не молимо се, дакле, за пробуђење као за нешто што још није дошло, него у духу Онога који је већ дошао у наша срца. Пробуђење је почело (а почело је чак и ако је Доносилац живота дошао у само једно срце) и сада је то само питање ширења. Жеђ за новим животом установљену у само неколико срца, сад треба проширити на друга и у ту сврху ће Бог употребити наше сведочанство и спремност на самодавање онолико колико и наше молитве.

Међутим, такве молитве ће понудити они који знају да су нашли и пут и циљ; нестаће сва настојања и напетост који у великој мери карактеришу наше молитве за пробуђење, а на њихово место ће доћи смирено поуздање и одважност.

Да ли све то значи да је онај ко је нашао и пут и циљ у Господу Исусу достигао све висине духовности које Бог има за њега? Нипошто! Он је још увек грешник; још му је потребна Христова крв; још се каје. Заиста, брже ће се покајати него икад пре, јер је део његовог открића то да је пут покајања пут

доказивања да је Господ Исус његово све. Шта је онда такав човек нашао? Напокон је нашао где се налази право злато, те је ископао своје окно у тој драгоценој жили: Господу Исусу.

Сада га не потресају и не узнемиравају гласови о „доброј срећи“ негде другде; у тој доктрини, или оном искуству, или нечему другом. Ичудно је то што се, после свих својих покушаја да нађе одговоре у тако много других смерова, вратио на исто оно окно на ком је био кад га је Бог у почетку спасао, оно које је добио пробијено у откупљењу Господа Исуса. Све што сад треба да учини јесте да свакодневно иде дубље на том једном месту: у дубље осведочење, дубље покајање, дубље умирање себи, дубље очишћење, дубљу веру, и наћи ће живот и пунину свог живог Господа колико год му је потребно.

Видимо, дакле, Исуса као коначни циљ, довршетак, и лако доступан пут ка том крају. И једно и друго су посвећени Његовом крвљу за убоге људе, не боље него што смо и сами.

*Исус, мој њасџир, мој муж, мој љријаџељ.
Мој љророк, свешџеник и краљ,
Мој Госџод, мој живоџ, мој љуџ, мој крај –
Прихваџи слављење које Ти доносим.*

Видети Исуса – за друге

Тек пошто заиста видимо Господа Исуса као коначни циљ, можемо да кажемо да смо дошли на почетак стварног хришћанског живота који Бог има за нас. Као што смо видели, оно што је претходно био далек циљ – праведност, мир с Богом, светост, пробуђење – који се достиже тек после много борбе, сад за нас постаје почетак. Открили смо да је сâм Христос све то за нас и видели смо да је Његова драгоценa крв лако доступан пут ка том циљу. Сада нам је дата привилегија почетка на крају!

Шта је укључено у тај нови почетак? Једва да је потребно уопште поставити то питање. Свако ко дође до овог новог открића инстинктивно зна да та вест важи и за друге. Кад посведочимо о том новом схватању, не дајемо само славу Богу већ омогућавамо другима да учествују у истом животу који ми уживамо. Заиста, управо је сведочење овог новог живота у Христу другима оно што узрокује ширење пробуђења.

Они који су навикли да функционишу под Законом уместо под благодаћу, можда почну да осећају као да су најзад на

познатом терену и очекиваће да приме подстицај о ономе што морају да учине у смислу сведочења, добијања душа, досезања других, итд. Али не, чак ни овде благодат не напушта терен. Никад не долази време кад благодат завршава а „ја” мора да почне поново, и то важи за оно што зовемо својом службом, исто колико и за све друге делове нашег хришћанског живота.

Ни на једном месту нам није потребно да познајемо пут благодати више него у саопштавању овог живота другима. Наша служба другима не долази из напора с наше стране да живимо за њих, него да видимо Исуса како то чини, а онда се једноставно стављамо Њему на располагање, како бисмо могли да будемо канал Његове благодати и силе другима. То је био пут којим је Он ишао у свом односу с Оцем и то је пут којим ми морамо да идемо у нашем односу с Њим. Исус је рекао: „Заиста, заиста вам кажем: Син не може ништа чинити сам од себе него шта види да Отац чини; јер шта Он чини оно и Син чини онако” (Јован 5,19). И ми такође не можемо да учинимо ништа осим онога што видимо да чини Господ Исус. Све док то не видимо, беспомоћни смо и наша служба није ништа друго до самоиницијативно настојање. Али ако прво тражимо да видимо шта Господ Исус чини у одређеној ситуацији, онда можемо да делујемо с Њим, баш као што је Син деловао с Оцем. И у тој сарадњи између човека и Бога настају истинска Божија дела. Ми не треба ништа да покрећемо, него само да се предамо Њему како бисмо били канал онога што Он покреће и спроводи, као и да се поуздамо у Њега да ће то учинити кроз нас.

Рецимо истину једноставно и одважно — Господ Исус живи за друге. Баш као што чокот не рађа грожђем за своје освежење већ за освежење других, тако је и овај божански чокот изабран да буде и делује само и увек за друге. Све што

је учинио било је за друге. Кад је дошао с неба, било је то за друге. Кад је положио свој живот, било је то за друге. Чак и кад је васкрсао од мртвих било је то за оправдање других, колико и за оправдање себе и својих тврдњи о томе ко је Он (Римљанима 4,23-25). Надаље, место које управо сада заузима у небу такође је за друге, јер читамо да је ушао „у само небо, да се покаже сад пред лицем Божијим за нас” (Јеврејима 9,24). Певамо о „богатству Његове славе”, али колико год она припадала Њему, Он је само чува за нас. Отац је васкрсао Сина и поставио га да све време служи другима, другима, другима; а ти и ја смо ти криви, незаслужни други.

Не само да је то оно што Он јесте, већ то одређује Његову сврху, наиме, да те друге врати Богу и себи кроз откупљење свог крста и моћно деловање Његовог Светог Духа међу њима. То није само Његова жеља, него утврђена божанска сврха коју подупиру сва небеса и зато је њено испуњење осигурано. А данас широм овог света, кроз откупљене ценом своје крви, Исус, чокот, рађа својим плодом за исцељење народа, и кад умирући грешници окусе тај плод, они живе.

Међутим, Господ Исус у овоме није сам. Он привлачи откупљене људе у сарадњу са собом, у извршење својих славних циљева, и они постају Његове лозе на којима Он доноси свој плод. Баш као што лозе не могу да учине ништа саме од себе, без Њега, ни Чокот не може да роди род без лозе. Међутим, лозе не производе и не иницирају плод; то је све Његово дело. Оне рађају оним што је Он произвео док поново живи свој живот у њима.

Тачно то је слика коју нам Господ Исус даје у Јовану 15 о нашем односу с Њим, кад каже: „Ја сам чокот а ви лозе”. Верник је повезана лоза у Христу који долази и настањује се у њему.

*Баш као што је лоза сйојена са чокоћом,
Ја сам сйојен с Хрисћом; знам да је Он мој!*

То значи да је верник део онога који живи и делује само за спасење и благослов људи, а Он бира да рађа свој плод за њих на управо таквој лози. Свесни својих слабости, утешно нам је да знамо да је Он чокот! То што смо део Њега испуњава нас одважношћу и ауторитетом док се крећемо међу убогим, гладним људима – ми смо Његова лоза, део Њега, чији су извори неограничени за благослов људи око нас!

* * * * *

Погледајмо поближе ову параболу о чокоту и лози, која вероватно јасније од било ког другог дела Писма илуструје наше сједињење с Господом Исусом.

Он почиње говорећи: „Ја сам прави чокот”. Конструкција реченице у грчком посебно наглашава реч „прави”. Сасвим је очигледно да Господ упоређује себе с другим чокотом који није прави и који се показао неуспешним. Стари завет обилује наводима о том чокоту. Псалмиста каже: „Из Мисира си пренео чокот, изагнао народе, и посадио га. Окрчио си за њ, и он пусти жиле, и заузео сву земљу” (Псалам 80,8-9). Тај чокот је био Израел, а сврха Божије намере да их изведе из Египта и посади у њиховој земљи била је та да могу да роде род за народе, да сви народи у њима буду благословени. Али тај чокот је у својој високој сврси подбацио, јер су сматрали да су повластице и благослови које су добили намењени само њима, па су се окренули од свог Бога ка идолима.

Зато чујемо Бога како говори: „Израиљ је празна лоза винова, оставља род за се” (Осија 10,1). Било је пуно лишћа,

али није било плода за Бога ни за људе. И поново, на другом месту, жали над Израелом: „Ја те посадох, лозу изабрану, све семе истинито; па како ми се промени и изметну се одвода од туђе лозе?” (Јеремија 2,21).

Ипак је најдраматичнији одломак о неуспеху овог старозаветног чокота предивна песма о винограду у Исаији 5:

„Драги мој има виноград на родном брдашцету. И огради га, и отреби из њега камење, и насади га племенитом лозом, и сазида кулу усред њега, и ископа пивницу у њему, и почека да роди грожђем, а он роди вињагом. Па сада, становници јерусалимски и људи Јудејци, судите између мене и винограда мог. Шта је још требало чинити винограду мом шта му не учиних? Кад чеках да роди грожђем, зашто роди вињагом?”

Каква је ово параболо, не само о Израелу, већ и о нама самима! Шта би још могло да буде учињено за нас а да Бог то већ није учинио? Многи међу нама би могли да се осврну на добро и побожно васпитање, током кога смо били поштеђени много чега што је упропастило друге животе. А онда је дошао дан кад смо, чувши поруку благодати, примили Исуса Христа као свог Спаситеља. После тих дана су уследиле величанствене привилегије и благослови којих су многи други били лишени. Можда су нас поучавали учитељи који су добро познавали Писмо; уживали смо заједништво с другим светима; подручје службе нам је лежало спремно пред рукама, а Бог је у наше крило излио безбројне благослове.

Није нам недостајала ни лична пажња Виноградара јер је често долазио да нас опсече и донесе исцељење. О сваком од нас, само на различитим степенима, Бог је могао одважно да

пита: „Шта је још требало чинити винограду мом шта му не учиних?” А ипак, кад је потражио грозђе – плодове Духа који би прославили Њега и благословили друге – ми смо изродили само дивљу, горку вињагу; ружна дела тела. Погледај поново та дела која су пречесто све што Бог добија од нас: „А дела тела су очигледна. То су

блуд,
нечистота,
разузданост,
идолопоклонство,
врачање,
непријатељства,
свађе,
љубомора,
љутња,
сплеткарења,
раздори,
странчарења,
зависти,
опијање,
банчење и њима слична” (Галаћанима 5,19-21; ССП).

Овде је све што је кисело и болно; од сексуалне нечистоће, до зависти и духа странчарења, али нема ничега за Бога или човека. То су плодови које послужујемо онима код куће, на послу, па чак и у својој цркви. И све је то родило на чокоту који је Бог обасуо многим привилегијама и неговао с много бриге. Зачудо, овакво је стање ствари чак и пошто смо се заветовали да ће бити другачије и борили се да то спроведемо у дело.

Зашто је то тако? Зашто је стање било такво с Израелом, Божијим старозаветним чокотом? Разлог је једноставан:

зато што је Израел био чокот, и све док је то био није могао да произведе ништа друго него такав плод, јер је он карактеристичан за палу људску природу чије је средиште увек „ја”. Да је људска природа могла да буде промењена да рађа слатким грожђем, то би се догодило у случају Израела, јер ни један други чокот није примио толико од Бога као што су они. Али је у његовом неуспеху показана потпуна неспособност човека да икад буде чокот који ће родити плодовима за Бога.

То је, дакле, разлог и за наш неуспех. Покушавали смо да будемо чокот; трудили се да нађемо светост и љубав према другима у самима себи, као да оне потичу од нас самих, а Писмо нас никад не подстиче да то очекујемо. Открили смо оно што је Павле открио давно пре нас, кад је рекао: „Јер знам да добро не живи у мени, то јест у телу мом.” (Римљанима 7,18). Други, који је открио то исто, једном се молио: „Боже, опрости ми све погрешно што чиним овакав какав сам.”

Ово је дакле био чокот с којим је Господ Исус упоређивао себе. Овако је, стојећи усред пропасти чокота који је био силна жалост Богу, завапио: „Ја сам прави чокот”. Као да је говорио: „Завршени су дани кад је човек био чокот. Божија осуда ће над њим као чокотом бити довршена у мом телу, на дрвету. Од сада сам ја чокот. Само у мени ће моћи да се нађе Божији плод и нигде више”. Исправно схваћено, ово је најбоља вест коју смо могли да добијемо. Бог више не очекује од нас да будемо чокот. Не морамо чак ни да покушамо. Одговорност за рађање рода више није на нама. Бог има свој прави Чокот, васкрслога Господа Исуса, који је и више него способан да роди сав род који Бог захтева за друге и да испуни сваку сврху Његове благодати за људе.

А ми – шта је наша сврха? Једноставно да будемо лозе у њему, чокоту. Ми не производимо плод, већ доносимо оно што је Он произвео, док Му допуштамо да живи у нама. Ово баца ново светло на Павлове речи: „С Христом сам прибијен на крст. А ја живим” (Галаћанима 2,19-20; Шарић). Ту је Павле који је распет с Христом и Павле који живи. Ко је ту ко? Павле који је распет с Христом јесте Павле чокот, човек који је узалуд покушавао да чини најбоље што може. А Павле који и поред тога живи јесте Павле лоза, човек који је сломљен у погледу свог самопоуздања и сада зависи само од свог Господа. У Павлу, лози, Господ Исус је поново живео свој живот, јер он одмах наставља: „али не више ја, него живи у мени Христос”, баш као што чокот својим соком живи у лози. Исус је постао за њега чокот, извор свих плодова који су се видели у Његовом животу и служби.

* * * * *

Сада долазимо до практичне примене свега тога у нашем свакодневном животу.

Могуће је да било ко до нас у било које време, често несвесно, преузме положај лозе. Почнемо дан као да је **наш**, правимо **своје** планове и у потпуности намеравамо да дамо **своје** најбоље за Господа. Одговорност и управљање су заправо на нашим плећима и суптилно смо постали чокот. Али само зато што је то наш дан и што смо ми чокот, ствари ускоро крену наопако. Људи и околности поремете наш распоред и омету оно што смо хтели да учинимо. Тад се у нашим срцима ствара реакције тврдоће, раздражености и озлојеђености, а на нашим уснама често оштри одговори. Сама одговорност покушаја да будемо чокот чини нас напетима, а напетост нас увек предодређује за даљи грех. Ако смо задужени за неки одређен

део хришћанске службе, наше реакције и напетост често су још горе и може да нам се догоди да кренемо у вршење те службе не називајући грех грехом. Не чуди онда што се враћамо збуњени и поражени.

Ипак, пут покајања нам је увек отворен. Наш прави Чокот, Исус, био је, као и многи обични чокоти, везан за стуб, стуб Голготе. Он нас позива да Му се вратимо у покајању и признамо Му извор тих ствари као наш покушај да сами будемо чокот, примајући из Његових руку опроштење и очишћење. Одмах нам поново постаје чокот а ми постајемо лоза која се смирује у Њему. И на самом месту неуспеха имамо плодове Духа, производе Његовог живота и природе. Какав је то скуп драгоцених гроздова, и сви су за благослов других и сви су типични за Њега! Каква супротност делима тела, која су тако типична за нас!

„А плод Духа је:

љубав,
радост,
мир,
стрпљивост,
љубазност,
доброта,
верност,
кроткост,
и уздржљивост” (Галаћанима 5,22-23; ССП).

С обзиром да Писмо говори о плоду (једнина) Духа, а не о плодовима, изгледа да су сви они саставни део првог споменутог, свеобухватног плода љубави; Његове љубави према другом човеку.

Пут победе је, међутим, увек кроз покајање. Исус не може да нам буде чокот осим ако се не покајемо од дела тела, како нам их Бог показује. Пуки покушај да се потпуније поуздамо у Њега и смиримо у Њему без признања греха, никад не доноси победу, Његову победу. Он ми је чокот док се кајем од покушаја да сам то будем. Само кад се покајем од свог недостатка љубави, имам Његову љубав; само кад признам своју забринутост и недостатак мира, имам Његов мир; само кад признам своје нестрпљење, имам Његову стрпљивост; само кад признам своју озлојеђеност, имам Његову кроткост, и тако даље.

Поврх тога, кад смо вољни да Он буде чокот а ми лозе, његово намеравамо спасење и благослови за живот других почиње да се извршава. Ствари се једноставно догађају, величанствене ствари. С обзиром да је Он то што јесте, тешко да би могло да буде другачије. С обзиром да је Он величанствени Господ, величанствене ствари су нормалне за Њега. Не треба Га уверавати да спасе и обнови друге. То је Његово дело. Он не почиње да делује тек кад ми почнемо да се молимо и верујемо. Он делује тако све време, само што ми нисмо били повезани с Њим. Али кад почнемо да се молимо и (што је чак и важније од молитве) кад почнемо да верујемо, укључујемо се у намере у којима Он већ делује и постајемо лозе на којима рађа Његов род. Степен до кога ћемо ово искусити једнак је степену који очекујемо од Њега.

* * * * *

Коначно, долазимо до питања: Шта је наша улога као лоза, ако Његов род треба да рађа на нама и Његове намере да се испуњавају кроз нас?

Прво, морамо, по вери, непрестано да видимо Исуса као чокот, онога који је љубав за друге и који извршава своје

намере благодати према њима у сили свог неограниченог богатства. Он никад није на губитку, никад није обесхрабрен, никад поражен, и Он је наш чокот! Наша слабост и празнина Њему нису препрека; заиста, то Му даје више простора да покаже себе. Како је то диван приказ о Господу којим можемо да испунимо своје виђење! Одважност, поуздање и уверење извиру у нашим срцима као природан резултат. Док постајемо победоносни у духу, битка је добијена пре него што је почела а Његови плодови само морају да се појаве.

Друго, мора да постоји спремност да се сломимо и постанемо Му доступни као лозе. Лоза нема независан, сопствени живот. Постоји само како би родила род за чокот. Тако мора да буде и с нама у нашем односу с Господом Исусом. Каква се само битка тако често води у нашим срцима с нашом себичношћу и личним интересима! Тако често Му нисмо доступни јер смо пали назад у наше старо себично „ја”.

Али то „ја” мора да се преда, ако желимо да Му будемо на располагању као лозе. И није то само једна велика предаја у једном свечаном тренутку посвећења, већ се наставља како се ствари појављују и како се Он бави нама. То ће укључивати непрестано умирање себи и својим правима и жељама; само на тај начин Господ Исус може да рађа свој род на лози.

Реч сведочанства ће илустровати ову мисао. Једном приликом сам путовао возом да бих одржао неке састанке. Морао сам двапут да преседам како бих стигао на одредиште.

У првом делу путовања сам био удубљен у новине и, мада сам био свестан танушног гласа који ми је говорио да би требало да имам срце за друге у купеу, нисам био вољан да их одложим. Нисам био доступан чокоту. У другом делу путовања сам био заокупљен припремом поруке за састанак

на ком је требало да проповедам. И поново ми је онај тихи глас рекао да треба да имам срце за друге људе око мене. Али био сам напет и тескобан због састанка који ме је чекао и сматрао сам да морам да наставим с припремама. Поново нисам био доступан.

Али док се примицао трећи део путовања, Господ Исус ме је сломио и ја сам Му најзад рекао да сам спреман да будем Његова лоза. Купе у који сам тад ушао био је празан и запитао сам се да ли ми је заиста Бог говорио. Ускоро је унутра ушао човек и остао је мој једини сапутник до краја путовања. Разговор је лако скренуо на духовне теме и његову потребу за Исусом.

Показало се да је његово срце заиста било спремно. Пет минута пре одредишта примио је Христа за свог личног Спаситеља, ту у возу, а његова писма од тада сведоче о чињеници да је тог дана Бог деловао у његовом срцу. Управо то искуство ми је дало нови поглед на мог Господа који ми је био потребан у то време, а у мом срцу се појавило ново поверење у Њега и у данима који су уследили видео сам како Господ Исус доноси пробудење и спасење цркви на начин који сам пре ретко виђао.

Овај благословени чокот је саосећајан и ганут људским потребама, а ми смо себични и равнодушни. Он постоји само за друге, а ми смо усредсређени на себе. Он је величанствено довољан да оствари све своје намере љубави према људима, а ми смо неверни и недоступни. Нека би се Бог позабавио нама и сломио нас, да бисмо били вољни да Му будемо доступни као Његове лозе!

* * * * *

Сада смо у позицији да размотримо значење речи коју је Господ Исус употребио да опише наш део у овом животу. Рекао је: „Останите у мени, и ја ћу у вама” (Јован 15,4; ССП). Добро је што смо оставили ову реч за сам крај, јер се често истиче као превелика у мислима озбиљних душа које траже Бога. Често се каже: „Тајна је у трајању”. Али то није тако, јер би то значило да се тајна налази у нечему што ми чинимо, а то може само да одведе у још један облик настојања, стремљења да се остане. Тајна несумњиво лежи у Чокоту, а благослов долази кад тражимо Њега као таквог – и кад Га видимо, пре него што знамо, ми остајемо!

Реч „остати”, значи „пребивати”, „становати”, „трајати” (гр. μένω – изг. мено, значи остати на месту и издржати, трајно постојати у нечему, бити неодвојиво сједињен; прим. прев.). Бог нас је поставио у свог Сина, сјединио нас је с Њим, као што је лоза сједињена са чокотом. Останимо тамо, настанимо се тамо, наставимо тамо, пребивајмо тамо, у Њему. Ако учинимо тако, Он са своје стране обећава да ће боравити, остати и пребивати у нама. „Останите у мени” је услов који треба да испунимо. „И ја ћу у вама” је обећање које ће Он испунити. Као да је рекао: „Ако се настаните у мени и ја ћу се настанити у вама”. И кад Он поново живи свој живот у нама, Његов плод и победа морају да се покажу, јер Он не може да не успе.

У чему се, дакле, састоји пребивање у Христу? Ово мора да се тумачи у светлу свега што смо до сада рекли о Исусу, чокоту. Састоји се, пре свега, у спремности да се брзо покајемо сваки пут кад дође грех, зато што смо преузели положај чокота. То нас стално ставља на право место лозе. Друго, то значи да непрекидно видимо Исуса као чокот, који живи и делује за друге у сили свог неограниченог богатства. Затим је ту стална вера која рачуна на јединство с тим драгоценим чокотом. Таква

вера не тражи да буде сједињена с Њим него заузима став да је већ сједињена и слави Га јер је свој живот учинио нашим. Уз то постоји скрушеност верника која непрестано уступа Исусу своја права и интерес како би Му стално био доступан као Његова лоза за благослов других. Напослетку, ту је изливање љубави према другима, не само речима него и делом. И док почињемо да је изливамо, Он улива своју љубав у нас. Али ако ми не сипамо, ни Он не може да усипа. Тек кад окренемо славину и почнемо да исипамо воду из резервоара, у њега почиње да дотиче свежа вода. Ово потоње је заправо једина дефиниција у Јовану 15 коју сам Исус даје о пребивању и зато мора да укључује сваки други део. Он је рекао: „Ако заповести моје уздржите остаћете у љубави мојој... Ово је заповест моја да имате љубав међу собом, као што ја имадох љубав к вама”.

Међутим, немојмо од овога да правимо формулу, ни као прво, ни као друго, ни као треће. Једноставно видимо Исуса као чокот, а себе као део Њега, и будимо спремни да будемо Његове лозе другима. Само онда ће Он, овај величанствени, живи, милостиви чокот поново да живи свој живот у нама, рађајући својим родом за људе и чинећи чуда за њих.

Дакле, видети Исуса је одговор овде као и у сваком другом аспекту хришћанског живота.

“Господине! Ми бисмо хтели да видимо Исуса

С А Д Р Ж А Ј

Уводна реч	3
Поглавље 1: Видети Бога – сврха живота	9
Поглавље 2: Видети Бога у лицу Исуса Христа	20
Поглавље 3: Видети Исуса као све што нам је потребно.	27
Поглавље 4: Видети Исуса као истину.	36
Поглавље 5: Видети Исуса као врата	49
Поглавље 6: Синај или Голгота?	62
Поглавље 7: Видети Исуса као пут	73
Поглавље 8: Видети Исуса као коначни циљ	88
Поглавље 9: Видети Исуса – за друге	101

У овом класичном делу које прати најпродаванију књигу *Пуџ Голџоџе*, Рој и Ревл Хешн уче да је видети Исуса одговор на сваки аспект нашег хришћанског живота. Осликавајући живу и подстицајну слику Господа Исуса, они говоре о Њему, у коме су задовољене све потребе људског срца. На овим страницама се понављају две теме – благодат и пробуђење – али је главни смер и тема увек Исус.

ROY HESSON
BOOK TRUST